

PAT WEST

Sotie pentru Ransom

Traducerea și adaptarea în limba română de

IOANA PATRICHI

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Taxiul în care se afla Nick Ransom gonia pe autostradă spre Aeroportul Logan. Bostonul strălucea în urma lui în lumina soarelui fierbinte de iunie.

Era atât de obișnuit cu drumul acela, încât nici măcar nu mai privea pe fereastră; era adâncit în lectura paginilor financiare, când taxiul viră brusc, proiectându-l în portieră.

O mașină decapotabilă neagră îi depăși, aproape izbindu-i.

— Ești nebună! strigă șoferul taxiului.

Femeia de la volanul mașinii decapotabile purta un voal de mireasă care, fluturând, lăsa să i se vadă părul superb de culoarea mahonului.

Nick privi lung mașina, total nedumerit de această scenă amintind mai degrabă de un film extravagant. Paginile financiare nu mai prezentau nici un interes, zăcând uitate pe banchetă.

– Ce smintită! bombăni în continuare șoferul. A fost la un pas de a ne face bucăți!

– Poate c-a întârziat la nuntă, sugeră Nick.

Taxiul ajunsese din urmă mașina. Ce era cu această femeie îmbrăcată așa, gonind singură pe autostradă? Nick era chiar curios de-acum. Când o depășiră, îi privi fața.

Era frumoasă, dar avea o expresie de încordare. Pentru o clipă, privirile li se întâlneau. Ochii ei erau mari, de un câprui intens. Părea însă disperată. Oare fugise de undeva?

Trebuia să fie o păcăleală undeva – viața nu imita niciodată filmele.

Din nou, decapotabila trecu pe lângă ei. De data aceasta, când privirile li se întâlneau iar, femeia se îmbujoră ușor. Degetele ei prinseră coronița care ținea voalul și-l trase jos de pe cap. „Ce păr superb“, se gândi Nick. Strălucea în soare de parc-ar fi fost lăcuit.

Șoseaua era aglomerată și se circula cu viteză. Femeia se strecură în fața taxiului cu o manevră periculoasă, îndreptându-se spre Aeroportul Internațional Logan, situat pe locul în care fusese insula Noddle, apoi frână brusc chiar în fața lor.

– Nu te mai chinui, spuse Nick șoferului, îndesându-i în mână o bancnotă. Cobor aici.

Își luă servieta și reuși să se strecoară afară din taxi, în vacarmul claxoanelor și-al strigătelor celor din mașinile oprite în spatele lui.

Înainte de a intra în terminalul aeroportului, privi cu atenție femeia; aceasta vârî o bancnotă sub ștergătoarele de parbriz, își luă voalul pe un braț, iar cu mâna cealaltă reuși să ridice o sacoșă de voiaj care părea destul de grea.

Nick ținu ușa deschisă, așteptând-o să intre.

– Vă pot ajuta?

Îl privi puțin cu ochii ei blânzi și mari, apoi scutură din cap și intră. Nick o urmă, vag conștient de uimirea pe care această femeie îmbrăcată în rochie de mireasă o producea tuturor. De altfel, aceasta intră cât putu de repede într-o toaletă.

Nick se uită la ceas. Mai avea încă timp până la plecarea avionului, așa că se retrase lângă un chioșc de ziare, prefăcându-se că se uită la copertile revistelor, dar de fapt așteptând-o să iasă.

Într-adevăr, nu dură mult până apăru din nou, tăindu-i pur și simplu respirația. Figura și părul ei, deși simple, nu erau nimic pe lângă trup și picioare – absolut senzaționale. Părea ceva mai calmă, dar linia gurii trăda încă încordare. Nu-l observase; cu atât mai bine, altfel și-ar fi putut închipui că e vreun ticălos care o urmărește.

O văzu de la distanță cumpărându-și bilet la același avion cu care avea să călătorească el.

Când pe panoul electronic se afișa zborul, încercă un sentiment puternic de frustrare, ca și cum ar fi trebuit să întrerupă vizionarea unui film în momentul cel mai pasionant, dar se liniști imediat văzând-o urcând și ea în același avion.

Amy Hill se rezemă de spătarul scaunului și închise ochii. Încă mai tremura. Nu știa dacă să râdă sau să plângă. Se afla într-o stare care friza isteria. Din fericire, locul de lângă ea nu era ocupat, căci i-ar fi fost aproape imposibil să susțină o conversație. Treptat,

pulsul îi reveni la normal, dar era ca sub efectul unei anestezii. Cu toate acestea, își dădea seama ce spectacol oferise. Cum o privise bărbatul acela din taxi, care apoi se oferise s-o ajute! Îi fusese cumplit de jenă. O lacrimă îi căzu pe obraz, apoi încă una. Nu va ști niciodată de unde îi venise acel curaj nebun de a-i spune unchiului lui Jeff „Te rog să mă scuzi“ și de-a ieși din biserică. Fugise apoi acasă, să-și ia geanta de voiaj, pregătită pentru luna de miere. Orice femeie cu mintea întreagă și-ar fi scos rochia de mireasă, dar ea fusese atât de înnebunită să scape mai repede, încât nu și-a permis să piardă nici o clipă. Acum se simțea pur și simplu epuizată sufletește. Lacrimi grele, imposibil de a mai fi stăpânite, îi scăldau obrazul.

Din fericire, avionul nu era aglomerat, ceea ce-i permise lui Nick să se mute într-un loc de unde, prefăcându-se că studiază niște documente, putea s-o observe în voie. La început, o catalogase drept o superbă aiurită, prea nestatornică pentru a-și duce la bun sfârșit ceremonia căsătoriei. Acum, însă, vedea că e o femeie matură, cu o expresie inteligentă. Observă, de asemenea, că pe scaunul de lângă ea erau niște reviste pentru profesioniști, pe care le cunoștea de la departamentul lor de artă. Așadar, era artistă.

Văzând-o plângând, hotărî că trebuie să acționeze cumva. În viața lui nu era loc decât pentru muncă, așa că nu știa cum să procedeze altfel cu femeile, decât abordându-le direct.

– Scuzați-mă, vă pot ajuta?

Surprinsă, întoarse capul spre fereastră, făcând semn că „nu“.

Nick simți că vrea să fie lăsată în pace și se retrase. Nu putu însă să nu observe că plânsul dăduse ochilor ei strălucire și-i îmbujorase ușor fața, făcând-o și mai frumoasă. Niciodată nu i se păruse atât de lung drumul de la Boston la Chicago. Era foarte curios să afle unde avea să meargă. Nu-i venea să creadă că-l preocupa așa ceva. Ar fi trebuit să se întoarcă la birou și să-nceapă deja să lucreze, dar, pe de altă parte, nu i se întâmplase niciodată ceva atât de ciudat și simțea că, dac-ar lăsa lucrurile așa, avea să regrete! Nu mai făcuse o astfel de nebunie de douăzeci de ani, așa că era timpul! Sau poate că manifestări ca acestea erau tipice spre patruzeci de ani.

În fața aeroportului O'Hare, Nick se urcă imediat în taxiul din spatele celui pe care-l luase ea, spunând șoferului s-o urmărească.

– Ce-i asta, o arestare? întrebă șoferul. N-arăți a polițist obișnuit. Ce ești, agent federal?

Deși nesatisfăcut în curiozitatea sa, șoferul îl lăasă la o mică distanță de locul în care se oprixe taxiul ei: un cartier comercial, cu depozite transformate în mansarde locuibile, într-adevăr fantezie tipică pentru un artist.

Întreaga ei atenție era concentrată asupra clădirii spre care se îndrepta, astfel încât nu mai observa nimic în jurul ei. Atunci o văzu Nick pentru prima dată zâmbind. Inima începu să-i bată cu putere la vederea chipului ei complet transfigurat de acel surâs. Trebuia neapărat să cunoască această femeie.

Îi urmări privirea, undeva la etajul al doilea, spre o fereastră la care era o femeie blondă și un câțel.

– Hei, Bucluc! Bună!

Își făcură semn cu mâna, apoi necunoscuta intră în clădirea respectivă, abia ducând o valiză grea. După lătratul de bucurie al câțelului, era clar că abia așteptau să se revadă. Tot așa cum se-ntâmpla cu el și cu dobermanii lui.

Culmea! Aflase numele câțelului, dar nu-l știa pe-al ei. Îl va afla însă, chiar de-ar fi să întoarcă întregul Chicago pe dos.

O mulțime de persoane îi erau datoare, așa că putea apela și el de data aceasta.

Imediat ce Rhoda îi deschise ușa, Amy dădu drumul valizei care căzu cu un zgomot înfundat, iar Bucluc îi sări în brațe. Acasă, în sfârșit!

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– L-am părăsit și am plecat din biserică, Rhoda.

– Așază-te. Îți aduc imediat o cafea..

– M-am întors, micuțule. Definitiv. Acum suntem iar împreună, vorbi Amy cățelului, strângându-l la piept și bând cu înghițituri mici din cafeaua tare și reconfortantă.

– Ei, te simți mai bine? Îmi povestești sau mai am de așteptat?

Informația tipic idiș a Rhodei i se păru atât de nostimă încât Amy izbucni într-un râs nervos care se transformă curând în hohote de plâns.

– Amy, îmi pare și nu-mi pare rău. Știi...

Știa, într-adevăr. Rhoda fusese sceptică de la bun început. Amy își aminti perfect expresia ei când îi spusese că Jeff vroia să se căsătorească în Boston.

– Ai avut dreptate.

– Uite, voi pleca de aici! Te las să te liniștești.

Amy protestă din politețe, pentru că, de fapt, avea nevoie să fie singură. După puțin timp, Rhoda ieși din dormitor cu o valiză mică.

– Ești nemaipomenită.

– Da, absolut extraordinară. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.

– Promit. Mulțumesc pentru tot, pentru c-ai avut grijă de Bucluc, de mansardă...

– N-ai de ce. Nu uita ce spunea eroina mea preferată: „Și mâine e o zi“.

Poate că da, se gândi Amy cu cinism, dar aceasta n-o prea ajuta deocamdată. Și totuși, mâine va trebui s-adune cioburile rămase din viața ei și să-ncerce să-și găsească drumul. Începea să simtă durerea. Revedea totul în minte, de la început.

Era aproape incredibil că-l cunoscuse pe Jeff Windom doar cu două luni în urmă, la prima ei expoziție. Arăta ca un Apollo, un bostonian de viță nobilă, cu trăsături clasice, ușor arogant, cu părul blond de culoarea aurului cel mai pur.

După ce-au fost prezentați unul celuilalt, o întrebă:

– Tu ești sculptorul? Nu pari.

– Și cum ar trebui să arate un sculptor?

– Cu mușchi și barbă. Ca Michelangelo.

Își dorise să devină sculptoriță de când avea zece ani și începuse să viziteze muzeele, căutând luxul și strălucirea care lipseau locuinței sărăcicioase a familiei ei, căutând să descopere sensul de dincolo de existența dură, chinuită a părinților ei.

Jeff Windom o uluise cu eleganța lui. Reprezenta tot ceea ce ea nu avusese niciodată. Ochii ei de artistă reacționaseră la frumusețea lui fizică desăvârșită: era ca un zeu!

Inevitabil, a acceptat când a invitat-o să iasă cu el. În decurs de-o săptămână, îi căzuse deja în brațe. Era prima oară când făcea dragoste și, în exacerbarea simțurilor și emoțiilor, nu mai ținuse cont de toate acele lucruri care o deranjau la el, ca de exemplu faptul de a considera că modul lui de viață era singurul posibil. După trei săptămâni, acceptase cererea lui în căsătorie, spre spaima Rhodei, care o implorase să mai aștepte, să-i cunoască familia, să-și poată forma o părere despre ei.

Dar Amy era prea orbită ca să asculte. Chiar și atunci când, revenind asupra înțelegerii de a face o nuntă liniștită, el îi scrisese din Boston că nu vrea să se căsătorească în „biserica familiei“. Consimți, împotriva voinței ei, și merse să stea la familia Windom o săptămână înainte de nuntă.

Casa de la Beacon Hill era pe măsura așteptărilor ei și Amy fusese foarte mândră că reușise s-o impresioneze prin cunoștințele ei despre artă, până și pe extrem de pretențioasa mamă a lui Jeff. În rest, șederea acolo nu-i adusese nici un fel de bucurie. Mama lui Jeff îi impusese o rochie de mireasă care nu-i plăcea deloc tot așa cum, de altfel, îi dispăcea întreaga familie, alcătuită fie din membri mai în vârstă, erudiți, foarte cultivați, dar cu o morgă foarte greu de suportat, fie din tineri sofisticați care se amuzau pe seama acestei căsătorii. Doar cu două seri înainte de data la care era stabilită ceremonia nunții, Amy și Jeff se certaseră. Jeff menționase ceva despre cușca lui Bucluc.

– Doar nu te aștepti să-mi țin cătelul în cușcă?

– Ba da! Windomii nu dorm cu animalele în pat.

Ca și surorile lui, Jeff considera câinii ca simple instrumente de vânătoare. Ar fi trebuit să-și dea seama de atunci că lucrurile nu vor merge, dar preferase să mai aștepte. Jeff se arătase la fel de indiferent și față de munca ei, deși aceasta constituise până atunci rațiunea ei de a trăi. Cu toată naivitatea, ajunsese până aproape de altar.

Dar a salvat-o o remarcă auzită întâmplător – un comentariu spus în șoaptă de una din verișoarele lui Jeff.

– Toată povestea aceasta e bizară. Nu mi-am închipuit că se va ajunge atât de departe. Trebuie să recunosc, joacă tare. Eram convinsă că mătușa Hester se va debarasa de ea.

Apoi, Amy auzi pe altcineva răspunzându-i:

– Bineînțeles că joacă tare, draga mea. Trebuie să fie înnebunită după banii lui. Întotdeauna am sperat ca Jeff să se însoare cu Alexandra, numai că ea e atât de încăpățânată.

– El nu va termina niciodată cu Alexandra.

Acel dialog malițios a fost picătura care a umplut paharul. Uimită de ea însăși, și-a dat seama că n-avea să facă acel pas. Zâmbise unchiului lui Jeff care urma s-o conducă la altar, deoarece tatăl ei murise, apoi Amy ieșise din biserică, sub privirile bulversate ale oaspeților.

Amy reveni la prezent. Nu vroia să mai plângă, dar resimțea acut durerea, pierderea. Jeff Windom fusese un vis, un simbol.

Un simbol, repetă ea în sine, ca și cum ar fi început să înțeleagă totul. Se îndrăgostise de o idee, de o

tradiție, nu de un bărbat. Reprezentase pentru ea trăinicia, stabilitatea pe care nu le avusese în copilărie. Familia lui locuise în aceeași casă de mai bine de o sută de ani, pe când a ei se zbătuse să achite chiria unui apartament sărăcăcios și mic. Nu conștientizase aceasta înainte pentru că Jeff îi hipnotizase pur și simplu simțurile, ascunzându-i adevărul în spatele minciunii plăcerilor nou descoperite.

În concepția ei de artistă, modul de viață al familiei Windom însemnase permanență și frumusețe, continuitatea artei însăși. Tocmai acest sentiment al permanenței după care tânjise mereu o făcuse să opteze pentru sculptură, dintre toate formele de exprimare artistică. Piatra, metalul, marmura, erau cele mai durabile dintre tot ce poartă amprenta unei existențe limitate în timp. Ca dovadă, Pantheonul încă dăinuia.

Nici măcar nu-și dăduse seama că Jeff, care arăta ca un prinț avea un suflet atât de puțin nobil.

Instinctiv, se calmă și căpătă curaj. Idilele pot aștepta. Aspira acum la mult mai mult. În definitiv, și mâine e o zi.

După douăsprezece ore de somn liniștitor, Amy se trezi în lumina strălucitoare a unei dimineți însorite

tipice pentru Chicago. A fost perfect de acord cu Bucluc că era timpul să-și ia amândoi micul dejun, apoi îl scoase la plimbare. Era prea devreme să-și înceapă lucrul, așa că, la întoarcere, mai zăbovi puțin la o cafea. Privi în jur, mulțumită de felul cum reușise să-și amenajeze apartamentul care includea și atelierul. Lângă fereastra însorită, era o sculptură din lemn înfățișând un pescăruș surprins în clipa în care se-nălța în zbor. Chiar da senzația de zbor. Era o sculptură bună. Și ea era o sculptoriță bună. Își va reface viața, chiar din această clipă.

Își iubea casa, cățelul, munca, prietenii. Iubea speranța pe care i-o dădea orașul Chicago – un oraș nu tocmai pe gustul Windomilor. La naiba cu ei! Cu ei, dar nu încă și cu Jeff. Simți o strângere de inimă privind inelul; simboliza moartea unui vis.

Acum venea partea cea mai grea a zilei: trebuia să expedieze inelul. Obişnuită să lucreze cu obiecte rare de artă, îl ambală imediat corespunzător și puse cheile de la mașină într-un plic separat. Urmau rochia de mireasă și voalul. Trebuia date la curăţat înainte de a le returna doamnei Windom.

Sunetul soneriei o făcu să tresară. O telegramă de la Jeff? Imposibil! După ce-i făcuse, nu-i va mai adresa niciodată un cuvânt. Era un comision.

Uimită, Amy semna pentru pachetul primit. De sub amabalaj apărură o cutie neagră elegantă, purtând sigla magazinului OZ, specializat în articole pentru animale de companie, un magazin atât de snob și de scump, încât nu intrase niciodată acolo. Nu era nici o greșeală, pentru că numele și adresa ei erau scrise exact.

Înăuntru, era o zgardă și o lesă din piele moale roz, extrem de elegante. Roz – culoarea taierului ei preferat. Îi era imposibil să dezlege misterul. Nu putea fi din partea Rhodei, pentru că amândouă se amuzau la fel de mult pe seama magazinului OZ, și în nici un caz de la Jeff, pentru că nu iubea animalele. Trebuia însă să admită că erau superbe.

Chiar și Bucluc era mândru de noile sale accesorii când ieși s-o însoțească pe Amy la curățătorie și la poștă, unde aceasta își dădu rochia de mireasă la curățat și respectiv expedie inelul. Se plimbară mult; Amy avea nevoie să-și limpezească mintea. Poate avea nevoie de un răgaz, cu toate că, în cazul morții mamei ei, nu-i fusese de folos decât munca pentru a o scoate din starea în care se afla. Trebuia să-și reia lucrul. Era însă îngrozită ca nu cumva să se afle ce făcuse; puținii ar fi riscat s-o angajeze, considerând-o impulsivă,

labilă, gata oricând să facă acte necugetate. Totuși, nu se putea da bătută. Doar nu ajunsese până aici renunțând chiar înainte de a începe.

Cum ajunsese acasă, verifică data la care urma să aibă loc concursul și constată cu surprindere că era prea târziu să se mai înscrie. Dar, mai erau și anunțuri în ziare, colegi cu care mai lucrase... nu cei de la muzeu... În nici un caz, n-ar fi putut să-i întâlnească astăzi.

În primul rând, trebuia să discute cu Langella, fostul ei profesor și mentor. Telefonă și, din fericire, nu era la atelierul lui din cartierul acela de periferie, ci la galeria de artă. Luând lesa lui Bucluc, își dădu seama că, în mod automat, se îmbrăcase iar cu taiorul roz pe care-l purtase și cu o zi înainte.

Se gândi că vor arăta, împreună cu Bucluc, parcă descinși dintr-o comedie muzicală, dar ce mai conta! Avea nevoie de culori luminoase și optimiste. Luă un taxi până la galeria Langella și, imediat ce intră în sala albă inundată de lumină, se însenină.

— Amy! strigă Sam Langella. Ce-i cu tine în Chicago?

Asistenții săi care tocmai așezau o nouă lucrare, o priveau cu respect. Erau studenți pe care nu-i cunoștea, dar care, în mod evident, îi cunoșteau și-i admirau lucrările.

Sam inspira venerație. Era unul dintre cei mai buni sculptori din America și o învățase pe Amy tot ce trebuia să știe. Ca de obicei, era îmbrăcat ca un pietrar care se întorcea de la carieră, chiar și părul lui care începuse să încărunească era plin de praf. Brațele lui masive și trupul îndesat sfidau cei cincizeci și cinci de ani ai săi. Avea ochi negri și privirea ascuțită tipică a acelor oameni cu inteligență creativă.

– Ai puțin timp după ce termini treaba?

– Am timp chiar acum. Luați și voi o pauză! se adresează apoi studenților. Vino, să mergem în biroul meu.

Nu mai spuse nimic până când ajunseră în cabinetul respectiv care-i reflecta temperamentul complex. Obiecte de artă stăteau alături de ustensile pătate și periodice aruncate în dezordine.

– Acum, ia loc și povestește-mi.

Amy îi povesti cu lux de amănunte.

– Bănuiam. Mă bucur, Amy. Știi foarte bine că individul nu mi-a plăcut niciodată.

Știa foarte bine, într-adevăr. Langella fusese chiar mai sceptic decât Rhoda. Acum i se părea foarte ciudat că nu luase în seamă părerea acestor oameni pe care-i iubea și-i respecta.

– Nici Martei, murmură Amy.

Frumoasa soție de origine scandinavă a lui Langella, împărtășise părerea soțului ei.

– Ți-a trebuit mult curaj să faci un astfel de gest, Amy. De altfel, curajul nu ți-a lipsit niciodată. Tare mi-ar fi plăcut să văd scena. Mai bine acum decât mai târziu. Oricum, îmi pare rău. Cum te simți?

– Mă simt bine, răspunse Amy ferm, din ce în ce mai convinsă de ceea ce spune. Și vreau să reîncep lucrul. Știi cumva vreun post legat de domeniul artistic?

– Legat de artă? Pui problema în mod greșit. Niciodată nu vei fi tratată drept profesionistă dacă nu te vei purta ca atare. Nu te mai învârti pe margini, mergi direct la centru. Ia-ți mapa cu lucrări și mergi la departamentele de artă ale marilor corporații. Știi că de la mine vei obține cele mai bune referințe. Chiar în dimineața aceasta o mulțime de persoane s-au interesat de lucrările tale. Un individ a fost foarte insistent. Bettina are lista.

Când plecă de la galerie, Amy se simțea mult mai bine. Trecu și pe la magazinul Rhodei, pentru a-i povesti tot ce se întâmplase în acea dimineață și merseră împreună la o cafenea în aer liber, unde avea

voie și Bucluc. Acolo, Amy îi dădu un dar pe care i-l cumpărase în drum, o brățară de aur în formă de H – simbolul zodiei Peștilor.

– Drept mulțumire că mi-ai spus că astăzi va fi o nouă zi și ai avut dreptate.

Apoi îi povesti nu numai ce i se întâmplase în acea dimineață, dar și în Boston. Rhoda asculta cu buzele întredeschise și ochii ei albaștri ca azurul strălucind de uimire.

– Incredibil! De fapt, caracterul imprevizibil este o caracteristică a zodiei Racului. Dar bărbatul din avion? Din ce-ai povestit, pare să fi fost foarte amabil.

– Da, chiar a fost.

– Cum arăta?

– Habar n-am. Mi-ar fi imposibil să-l recunosc.

Își aminti totuși vag de ochii lui cenușii inteligenți, de privirea dură și autoritară.

– Interesant... mă gândeam la lesă; este exact culoarea taiorului, același taior pe care l-ai purtat și în avion.

Ipoteza Rhodei era prea exagerată; de altfel, lipsită de orice fundament, dar nu mai conta.

Ziua aceea avea să fie prima din restul vieții ei. Pe cât posibil, nu va mai privi înapoi.

Capitolul 2

Nick Ransom, adâncit în gânduri, își mânca friptura, privind în gol peretele din fața mesei la care se afla în restaurantul preferat. În minte îi reveneau frânturi de scene.

Își amintea ce figură făcuse prietenul lui de la biroul de înscriere a câinilor când îl rugase să afle numele unei doamne, dându-i ca indiciu rasa câinelui ei și adresa. Își amintea, de asemenea, expresia de pe chipul lui Hubert Chandler, directorul departamentului de artă, când îl rugase să afle date despre o anume pictoriță Amy Hill. Având în vedere că Nick nu se pricepea deloc la artă, Chandler îl informă că era vorba despre o sculptoriță care se afirmase deja, că una din statuile realizate de ea putea fi văzută în

parcul din apropiere și că era o expoziție cu lucrări de-ale ei la Galeria Langella. Totodată, Nick află și la ce muzee lucrase.

Contramandând o ședință, se duse la magazinul OZ pentru a cumpăra lesa, apoi în parc, pentru a vedea statuia. Se numea „Obligații casnice” și înfățișa o femeie tânără părând absolut vie, care ținea de mână un băiețel; în cealaltă mână ținea o sacoșă plină cu tot felul de cumpărături și lesa unui cățel. Ansamblul era realizat din bronz și era evident chiar și ochiului profan că era lucrat desăvârșit. Femeia din bronz râdea, ca și cum viața era un spectacol amuzant, nu o povară. Nick hotărî pe loc că vroia ca Amy Hill să lucreze la proiectul de construcții de locuințe. Era a doua oară când acționa sub impulsul de moment, de când avusese douăzeci de ani. Mai întâi, îl înnebunise ea, acum opera ei.

Nick se surprinse zâmbind.

– Am spus ceva nostim? îl întrebă Rod Wales, asociatul lui.

– Nu, deloc. Știi, de fapt aș vrea să mergi tu la Boston în locul meu.

– Bine, dar credeam că asta este în exclusivitate problema ta.

Sigur că așa era. Ajunsese pur și simplu o obsesie pentru Nick cumpărarea acelui teren aflat acum în proprietatea familiei Windom – exact locul de unde familia lui fusese evacuată – când el era doar un copil. Nu reușise niciodată să treacă de acest resentiment.

– Toată săptămâna trecută m-au amânat, apoi în ultima zi au pretextat nu știu ce problemă de familie. Poate că stilul tău direct e mai eficient. Beacon Hill are foarte mult în comun cu Richmond.

Nick se amuza întotdeauna pe seama originii lui Rod, de când aflase că strămoșii acestuia făcuseră parte din primele familii venite în Virginia.

– Doar nu intenționezi să renunți, nu-i așa? Ce te-a făcut să-ți schimbi planurile?

Rod nu era numai mâna dreaptă a lui Nick, ci și cel mai bun prieten al acestuia. Așadar, răspunsul primit îl uimi total.

– Proiectul artistic, amice. Cred c-am găsit, în sfârșit, sculptorul care ne trebuie și pe care-l cauți de atâta timp.

Recunoștea, era un noroc să întâlnească o asemenea femeie și o asemenea sculptoriță. Nu era adevărat că n-are timp să meargă la Boston; nu vroia să plece acum. Niciodată nu renunțase la nimeni și

la nimic, de aceea ajunsese în vârful piramidei Ransom. Nici acum n-avea să renunțe la proiectul Amy Hill.

Se scuza și merse să dea un telefon: îl rugă pe Chandler să stabilească un interviu cu Amy Hill pentru a doua zi dimineată.

Cu pulsul accelerat din cauza emoției, Amy intră în holul în stil futurist al Turnului Ransom. Însuși Hubert Chandler trimisese după ea.

Își petrecuse jumătate din noapte făcând schițe pentru respectivul proiect, iar cealaltă jumătate, tot trează, chinuită de trac. Simpla idee de a accepta această comandă era o provocare înfricoșătoare. Ar fi cea mai mare și mai importantă lucrare a ei, cea care i-ar aduce cea mai mare publicitate. În plus, trebuia să creeze o impresie bună lui Hubert Chandler; îl întâlnise o singură dată, dar chiar și așa își putuse da seama că faima sa de persoană care impune teamă și respect era perfect îndreptățită.

Trecând pe lângă un stand de ziare, un titlu îi atrase atenția; se opri și mai privi o dată. Scria mare: „Sculptoriță abandonează moștenitorul Beantonului“. Jeff Windom privea furios dintr-o fotografie chiar deasupra titlului; dedesubt era o altă

fotografie înfățișând-o pe Amy în toată splendoarea ei, îmbrăcată în rochie de mireasă, la aeroportul Logan. Fusese atât de supărată încât nici nu observase că un reporter o fotografiase.

Amy simți că i se face rău. Trebuia să cumpere ziarul. Se retrase într-un colț și citi articolul: familia refuza să facă vreun comentariu, dar unele persoane avizate ar fi făcut aluzie la faptul că Hill ar fi aflat în ultima clipă de existența unui „contract de căsătorie care o dezamăgise și-i stricase planurile“.

Era o minciună atât de revoltătoare, încât Amy simțea nevoia să urle. O poveste murdară de scandal, la dispoziția oricui dispus s-o citească, sfidându-i neputința de a se apăra. Și totuși, trebuia s-o uite pentru moment și să se concentreze asupra interviului. Spera ca pretențiosul Hubert Chandler să nu cumpere niciodată un astfel de ziar de scandal.

— Domnule Ransom...

Tonul lui Chandler, când Nick intră agale în sala de conferințe, exprima ceea ce cuvintele nu îndrăzneau: „Ce e cu dumneavoastră aici?“

Nick abia se stăpâni să nu râdă. Nu jucase niciodată un rol activ în alegerea artiștilor plastici. Rod făcea acest oficiu, fiind mult mai în măsură, având în vedere formația sa, pe când Nick era mai competent în a-și exprima părerea pe șantierul de construcții.

– Aș dori să asist la interviul cu doamna Hill, desigur, dacă nu te deranjează.

– Vă rog, domnule Ransom.

Era evident că-l deranja și-l îngrozea, dar nu îndrăznea să obiecteze.

Ora zece fix.

Amy intră, puțin emoționată, dar proaspătă, sprintenă și frumoasă – mai minunată decât și-o amintea Nick.

– Bună dimineța, salută Amy cu o voce joasă și caldă, adresându-se lui Chandler.

Apoi, îl văzu pe Nick. Se îmbujoră brusc, simțindu-se parcă prinsă în capcană.

„Fir-ar să fie“! se gândi Nick. Dorise s-o revadă, dar și să-i înlesnească întâlnirea cu temutul Chandler. Acum însă își dădea seama că trebuia să procedeze altfel.

Era bărbatul din avion. „Dumnezeule, mai întâi ziarul, acum el. Probabil era asistentul lui Chandler. Nu voi primi niciodată acest post“, se gândi Amy. O văzuse

facându-se de râs în avion și poate citise și ziarul. Își dăduse seama că rămăsese în picioare, ca una din propriile ei statui, când Chandler o invită să se apropie și să ia loc. Tonul lui nu era foarte îmbietor, dar acum nu mai era cale de întoarcere.

– Mulțumesc, reuși ea să spună, zâmbindu-le.

Necunoscutul era mai atrăgător decât și-l amintea – destul de înalt, solid, cu umeri lați, păr negru des. Fiecare trăsătură a sa era indiciul unei pronunțate masculinități.

– Vi-l prezint pe domnul Nicholas Ransom, președintele companiei.

Amy crezu pentru o clipă c-o să leșine.

Nick îi întinse mâna peste masă, în modul cel mai atipic posibil pentru un președinte de companie.

– Încântat. Sunt un admirator al dumneavoastră. Am văzut statuia din parc și mi s-a părut grozavă.

Amy era prea surprinsă ca să mai simtă teamă, iar zâmbetul cu care-i răspunse exprima cu adevărat o destindere.

– Mulțumesc foarte mult.

Ransom se așeză vizavi de ea, privind-o cu ochi în care se citeau bunătate și respect. Parcă incidentul din avion n-ar fi fost decât un coșmar. Cu toate acestea, fusese real.

La rândul ei, Amy îi remarcă sprâncenele negre, contrastând puternic cu ochii pătrunzători și luminoși, mobilitatea și expresivitatea gurii, nasul ușor neregulat, ca al unui luptător.

– Sam Langella ne-a trimis referințe excelente despre dumneavoastră, spuse Chandler fără prea multă plăcere, dar cu oarecare căldură în glas.

– Mie mi-a fost de-ajuns să văd statuia din parc, doamnă Hill, spuse Ransom, aplecându-se ușor în față și punându-și mâinile pe masă. Mi se pare o lucrare grozavă.

– Este una din preferatele mele, răspunse Amy, relaxată. De fapt, domnule Ransom, am vizitat ieri locul pe care se va construi și mi-au venit o mulțime de idei. Am făcut câteva schițe cam în același stil.

– Să vedem.

Ransom se ridică și veni lângă ea ca să privească, una câte una, schițele aduse în mapă. Revenea asupra unora și chiar zăbovi mai mult privind-o pe cea care reprezenta câțiva câini.

– Câinii aceștia par atât de reali. Nu m-am gândit niciodată la asta... Nu știu de ce, îmi imaginam că statuile trebuie să înfățișeze neapărat oameni. Se pare că înțelegeți foarte bine psihologia canină.

Amy încuviință din cap, zâmbind.

Ransom reveni asupra unei schițe înfățișând o fetiță care, cu o mișcare ca de dansatoare, încerca să prindă o minge. Apoi, închise mapa cu grijă.

– Aș dori să lucrați pentru mine, doamnă Hill. Desigur, dacă vă interesează.

– Nu numai că mă interesează, dar aș fi chiar încântată să realizez acest proiect.

– Atunci, să discutăm onorariul.

Când auzi suma care i se oferea, Amy amuți pur și simplu. Cu coada ochiului, remarcă mirarea de pe chipul lui Chandler când plecă să redacteze contractul. Rămasă numai cu Ransom, deși nu putu să descifreze expresia din privirea lui, se simți inundată de bucuria pe care aceștia o revărsau.

– Să discutăm despre termenul de predare, întrerupse ea repede tăcerea. Durează o lună turnarea fiecărei piese.

– Mijlocul lunii octombrie. Vom încheia acest contract pentru trei lucrări. Exact cele pe care ni le-ați arătat. Vom merge la sigur cu acestea. De acord?

– Da. Aș dori să văd macheta, ca să pot să încep deja lucrul la modelele miniaturale.

– Ați putea veni în seara aceasta la birou, în jurul orei șase?

Era o invitație cam ciudată, oricine i-ar fi putut arăta macheta, dar n-avea de gând să ridice nici o obiecție în legătură cu această comandă.

– Sigur.

Nu mai conta această concesie minoră. Pesemne că Ransom văzuse și ziarul. Acum, Amy era convinsă că nimic nu scăpa acelor ochi cenușii pătrunzători. În plus, văzuse scena pe viu în Boston. Cu toate acestea, o angajase pe baza meritelor ei artistice. Asta însemna totul.

Sam Langella fusese întotdeauna reprezentantul neoficial al lui Amy, așa că, la sugestia lui Ransom, îi aduse contractul spre aprobare.

– Senzațional, Amy. Cât despre contract, este perfect redactat.

– Chandler mi-a dat impresia că sunt plătită prea mult.

– Prostii! Meriți fiecare bănuț. Mă bucur enorm pentru tine.

– Cu atât mai mult eu, maestre. De fapt, dacă n-ai fi fost tu, n-aș fi putut semna niciodată astfel de contracte.

– La naiba, doar nu eu ți-am dat talentul! protestă Sam stânjenit, ca de altfel de fiecare dată când i se arăta recunoștință.

– Mulțumesc încă o dată. Nu vreau să te mai rețin acum. Totuși, ar mai fi ceva, Sam...

– Uite ce e, Amy, spuse el în același timp. Tu, mai întâi.

– Vroiam să te întreb dacă ai văzut numărul de astăzi al ziarului „Ultimul cuvânt“.

– M-ai scutit de-o sarcină extrem de neplăcută: Și eu vroiam să aflu dacă l-ai văzut, dar nu știam cum să întreb. Nu, nu l-am văzut eu însumi, în schimb l-a văzut Marta, la magazin. M-a sunat și mi-a povestit în detaliu ce scria. Doar n-ai de gând să te lași deprimată de acest gunoi?

– Fir-ar să fie, Sam. Chiar dacă în mediul artistic acest ziar nu se cumpără, povestea tot se va afla. O astfel de publicitate poate fi bună pentru cine știe ce artist pop trăsnit, dar în nici un caz pentru o tradiționalistă ca mine.

– Poate, dar nu uita că numele fiecărui mare artist este legat de un scandal. În definitiv, n-ai comis o crimă. Într-o săptămână, te asigur că toată povestea se va stinge. În orice caz, Ransom nu s-a lăsat influențat.

– Bine, m-ai convins.

Și acesta era unul din motivele pentru care-l iubea: o făcea întotdeauna să se simtă de-o mie de ori mai bine și-i reda încrederea în ea.

Plecând de la galeria lui Sam, o sună pe Rhoda pentru a fixa o întâlnire la prânz. Când aceasta apărui, pe fața ei se vedea o oarecare tensiune.

— Ai citit „Ultimul cuvânt“, nu-i așa? Tocmai vroiai să tatonezi să vezi dacă sunt la curent.

Și, pentru a o liniști complet Amy îi povestește tot ce se întâmplase în acea dimineață, întreruptă de zeci de ori de întrebările curioase ale Rhodei.

— Dar Ransom? Cum are urechile? Dar mâinile? E căsătorit?

— Rhoda, dacă nu te-ai iubi, nu te-ai putea suporta. Nu m-am uitat la urechile lui; are mâini mari și puternice, sau cel puțin așa cred... și, în al treilea rând, nu-mi pasă dacă e însurat sau nu.

— Știam eu! Fac pariu că e Capricorn. Combinația dintre Capricorni și Raci e nemaipomenită.

— Mai bine m-ai întreba ce onorariu mi s-a oferit.

Când auzi suma, Rhoda făcu ochii mari.

— Amy, sunt atât de fericită! Meriți fiecare bănuț. Știi... am impresia că acel Ransom trebuie să fie un om deosebit. ... Mult prea inteligent pentru a se lăsa influențat de acele prostii. Totuși, cred că n-a contat numai măiestria ta.

– Mulțumesc. Cu alte cuvinte, sunt mai degrabă sex-simbol decât sculptoriță bună.

– Știi bine că n-am vrut să spun asta. Atât numai că nu-ți dai seama cât ești de frumoasă.

– Să nu mai discutăm despre asta, răspunse Amy stânjenită. De altfel, pentru cineva care este atât de preocupată de idile, cele patru întâlniri pe care le-ai avut în ultimii cinci ani mi se par cam puține.

– La mine e altceva. Eu am avut deja povestea mea de dragoste. De la moartea lui Jake, nimeni nu l-a putut înlocui. Eu am trecut de faza asta.

– Prostii! De ce nu te uiți în oglindă? spuse Amy privindu-i tenul impecabil, ochii albaștri strălucitori, părul blond.

– Deocamdată discutăm despre tine. Întâlnirea de la ora șase sună interesant. Principalul este c-ai fost apreciată așa cum trebuie. Să sperăm că totul va merge bine.

Toată după-amiaza, Amy încercă să se agațe de această rază de speranță, dar își dădea seama că încă nu se semnase contractul.

Când intră în holul impunătoarei clădiri Ransom Tower, imaginea sa reflectată în pereții metalici lustruiți ca niște oglinzi o mulțumi: rochia neagră simplă, din mătase era frumoasă, dar nu sexy, exact așa cum intenționase, iar mapa din rafie cu marginile din piele îi dădea un aer profesionist.

Trecând pe lângă standul cu ziare, încă deschis, nu putu să nu observe că se vânduseră toate exemplarele din ziarul cu pricina.

Când coborî din lift, o femeie cu părul grizonant, extrem de rafinată, o aștepta.

– Sunt Esther Faber, secretara domnului Ransom. Dumnealui și domnul Wales urmează să sosească imediat. Vă voi conduce în birou.

Acesta era o încăpere spațioasă cu o puternică amprentă de tradiție îndelung păstrată. Rămasă singură, Amy se simți ușor stânjenită de modul atât de greșit în care-l judecase pe Ransom când îl bănuise că încerca s-o invite la o cină romantică. Iată: venea la întâlnire cu asociatul său și secretara lui era o doamnă cât se poate de respectabilă. Totul îl recomanda ca pe o persoană serioasă, cu comportament profesionist. De-abia aștepta să înceapă lucrul.

– Bună seara, spuse Ransom îndreptându-se spre ea și zâmbind prietenos.

Era însoțit de un bărbat înalt cu păr roșcat, având un aer ce i se părea vag familiar și, spre surprinderea și plăcerea ei, de doi dobermani care veniră imediat la ea să fie mângâiați.

– Doamnă Hill, faceți cunoștință cu asociatul meu, Rod Wales.

Amy întinse mâna cu căldură. Îi plăceau trăsăturile lui regulate și ochii negri pătrunzători.

– Am văzut schițele dumneavoastră, spuse Wales. Sunt minunate.

Amy îi remarcă accentul sudic, ar fi spus chiar bostonian, ceea ce aproape c-o descurajă. Se-ntrebă, dacă nu cumva lăsase să transpară ceva pe figura ei, observând expresia ciudată din privirea lui Ransom.

– Faceți cunoștință și cu ei, spuse acesta imediat: Ace și Deuce! Vi se pare satisfăcător acordul? O întrebă el, așezându-se pe scaunul de lângă ea.

– Da, desigur.

– Aveți mână liberă pentru orice, adăugă Ransom semnând repede contractul, ca și cum ar fi fost nerăbdător.

– Sunt impresionată; sunt tratată regește.

– Vi se vor deconta sumele pentru cheltuielile pe care le veți considera necesare. Și acum, vă invităm să cinați împreună cu noi. V-am chemat aici la o oră nepotrivită și am comandat ceva de la Cambria.

Parcă vorbea despre un fast food, nu despre acel restaurant rafinat de lux.

– Mulțumesc, îmi face plăcere.

Merseră într-o altă încăpere, mică de data aceasta, cu o ambianță extrem de plăcută.

– Sper că nu vă deranjează prezența câinilor.

– Deloc. Și eu am unul și n-aș concepe să-l țin închis undeva. Ce frumos! exclamă ea, văzând masa pe care erau așezate porțelanuri fine și argintărie masivă, sfeșnice din cristal cu lumânări aprinse și, la mijloc, un vas cu anemone.

– Căminul nostru atunci când suntem departe de casă, explică Wales. Nick și cu mine petrecem mult timp aici.

– Bieți burlaci. Doamnă Hill, presupun că sculptați de mult timp.

– Da, de la aproximativ paisprezece ani.

Amy le povesti despre pasiunea ei pentru artă și se antrenă treptat într-o discuție pasionantă cu Wales pe

teme de sculptură, în timp ce Ransom asculta. Deodată, își dădu seama de cine îi amintea Wales: de Jeff. Acesta nu arăta nici pe departe atât de bine ca Jeff, dar avea același stil aristocratic, aceeași amprentă a școlii Ivy League.

După ce-au băut cafeaua, merseă să vadă macheta.

– Aveți tot ce vă trebuie în acel sertar, spuse Ransom arătând spre superba masă din stejar pe care aceasta era așezată.

Amy găsi într-adevăr, un carnet, creioane, rigle, toate celelalte instrumente de care avea nevoie. Începu să măsoare și să facă însemnări, uitând complet de prezența celor doi bărbați.

Abia când termină, îl văzu pe Wales așezat comod pe canapea, mângâind câinii și pe Ransom stând în picioare la mică distanță în spatele ei.

– Ești complet transportată când lucrezi. Tot așa pățesc și eu, spuse Ransom, cu o sclipire în ochii săi cenușii pătrunzători.

Căldura cu care rostise aceste cuvinte creă o ușoară stare de tensiune. Amy conștientiză brusc parfumul pe care pielea și hainele lui îl emanau: un amestec de prosepetime, de miros de lemn ars și pin. Trupul său masiv emana virilitate prin toți porii.

– Să vă arăt la ce m-am gândit... spuse Amy repede, surprinsă și ușor stingherită de senzația ciudată pe care o încerca, trecând de la frison la valuri de căldură.

Ransom veni imediat lângă ea, aplecându-se asupra machetei și urmărindu-i mâna cu care gesticula.

– Perfect! Este exact ce trebuie. Vino să vezi, Rod.

– Îmi place, Nick.

– În cazul acesta, voi pleca imediat pentru că abia aștept să încep lucrul.

– Acum, sunteți de-a noastră. Vă conduc acasă cu mașina. Oricum, băieții vor o plimbare, insistă Nick când ea spuse că va lua un taxi.

– Situația se schimbă, atunci. Cum pot să mai refuz?

Capitolul 3

Totuși, cât coborâra cu liftul, tăcerea dintre Amy și Ransom deveni stânjenitoare, încărcată cum era de cuvinte nerostite. Întâlnirea aceea din Boston tensiona astfel de momente între ei, dar subiectul trebuia evitat neapărat.

Cei doi câini merseră drept spre un Mercedes lustruit și, imediat ce Ransom deschise portiera, se instalară pe locul din față.

– Nu în seara asta, băieți.

Vocea adâncă, blândă, a lui Ransom o impresionă.

– N-am mai văzut câini atât de bine dresați, comentă ea când aceștia renunțară imediat la locul vizat și săriră pe bancheta din spate.

– Sistemul recompensei. Niciodată pedeapsă, doar recompensă.

Amy nu putu să nu-și amintească de indiferența lui Jeff față de Bucluc și simți ceva foarte apropiat de afecțiune pentru Nick Ransom cu care începea să descopere că are unele afinități. Dar nici nu putea fi vorba despre vreo apropiere între ei – era absolut hotărâtă să nu mai înceapă nici o relație cu un bărbat mult timp de-acum înainte. Porniră și ea continuă să tacă, observând că nu fusese întrebată de adresă, dar se gândi că poate o reținuse din contract. Nu mai avea importanță: se simțea complet relaxată, astfel încât, ajunși în fața casei, se adresă plină de căldură:

– Mulțumesc, domnule Ransom. Nu peste mult timp voi veni cu miniaturile.

– Minunat.

Într-adevăr, Amy începu imediat să modeleze în lut primul grup statuar care urma să fie amplasat în centrul unui spațiu verde – câțiva câini jucându-se.

În mintea ei stăruiau încăpățânate evenimentele acelei zile: minunate, bulversate, creându-i o stare de

nedumerire. Nedumerirea ei se referea la ciudatele sentimente pe care le încerca față de Nick Ransom. Era un bărbat fascinant și complex, atât de complex încât nici nu știa cum să reacționeze la ceea ce el îi transmitea. Categoric, era un președinte de companie foarte puternic și independent. O angajase fără să-i pese de situația ciudată în care o întâlnise prima oară.

Reversul acestei puteri era o blândețe deosebită pe care o lăsa să transpară devotamentul lui față de animale. De asemenea, era înconjurat de mister. Amy se-ntreba dacă fusese vreodată căsătorit. Era destul de ciudat ca, la vârsta lui, să fie burlac. Pe de altă parte, însă, nimic din angajamentul și stilul apartamentului din cadrul companiei nu trăda existența unei prezențe feminine.

În plus, ceea ce complica situația și mai mult, era modul în care reacționase fizic, acut și neașteptat, în diferite momente când se aflase lângă ea.

În nici un caz n-avea nevoie de astfel de reacții față de vreun bărbat. Chiar asta o și surprinsese la ea, știindu-se sensibilă și dispusă să vibreze numai la emoții artistice, exceptând episodul cu Jeff.

Colindase muzeele din Chicago de când avea zece ani, pentru că acolo găsisese frumusețea de care era privată acasă. Tatăl ei era un ratat deprimat, care bea prea mult. Chiar copil fiind, își putea da seama ce viață ducea mama ei care arăta cu zece ani mai bătrână decât era. După moartea tatălui ei, situația lor financiară se înrăutățise și mai mult. Lucrase ilegal, mințind în ceea ce privea vârsta. Orele de arte frumoase din liceu deveniseră punctul culminant al vieții ei.

Hotărâse să devină sculptoriță. Sculptura îi dădea senzația de siguranță de care avea atât de multă nevoie. Se dedicase muncii ei, strânsese cu greu câțiva bani pentru a-și continua studiile, dar în mare măsură era autodidactă. Langella fusese permanent sprijinul ei, îndemnând-o să nu se dea bătută, împărțindu-și atelierul cu ea când lucrările ei erau prea mari pentru a fi executate în apartamentul în care locuia împreună cu mama ei.

Da, munca fusese însăși viața ei, ajutând-o să învingă orice greutate și nu trebuia să uite acest lucru.

Brusc, Amy hotărî să schimbe schița pe care i-o arătase lui Wales și Ransom. Grupul statuar va

cuprinde patru câini: unul foarte asemănător cu Bucluc, un maidanez cu figură fericită și doi dobermanii. Cu degete îndemânatic și instrumente delicate, încep să modeleze acele făpturi mai repede și mai ușor ca niciodată, dând fiecărei linii o expresivitate și o grație desăvârșite. Mult mai târziu, când finisă și detaliile, își dădu seama că miniatura nu era perfectă, dar închidea în ea o emoție pe care n-o putea desluși clar.

Când Nick Ransom se întoarse după ce o condusesse pe Amy, Rod îl aștepta cu toate actele referitoare la afacerea pe care o avea de rezolvat la Boston pe birou.

– Grozav, spuse Nick. Să începem. A fost o zi plină.

– Am avut o zi bună. Simt o mare ușurare pentru faptul c-am rezolvat cu sculptura. Credeam că nu vom găsi niciodată ceva potrivit. Acum înțeleg de ce nu-ți plăceau lucrările celorlalți. Cred că aceasta e nemaipomenită. Sculptura ei are ceva profund uman. Cum ai dat de ea?

– Prin intermediul prietenului unui prieten.

Nick știa că Rod era curios și de obicei nu era evaziv și nu se ascundea față de el. La rândul său, Rod

continuă să-l studieze cu interes. Era într-adevăr curios în legătură cu Amy Hill, dar Nick era hotărât să nu-i spună nimic.

– Să vedem care e noua strategie, continuă Nick începând să examineze hârtiile cu atenție. Caută, te rog, în sertarul de sus, îl rugă el pe Rod, mașinal.

Imediat își dădu seama că nu acolo era scrisoarea pe care o căuta, ci în sertarul de sus, dar era deja prea târziu.

– Ce naiba e asta, Nick? întrebă Rod uimit, scoțând din sertar ziarul „Ultimul cuvânt“, de fapt primul din cele cincizeci de exemplare care se aflau acolo. Amy Hill?! Nu pot să cred, spuse el uitându-se mai bine la titlu și la fotografie. Părea atât de echilibrată... atât de inteligentă...

– Chiar așa și este.

– Și totuși, aceasta nu este cea mai bună dintre recomandări.

– Fii serios, Wales, doar n-ai de gând să te iei după un ziar de scandal ca acesta. Am cumpărat toate exemplarele de la chioșcul de aici tocmai fiindcă n-aș vrea ca vestea să se-ntindă în companie.

– Știu că astfel de ziare distorsionează totul, dar ceva adevărat tot a fost. Este clar c-a fugit din biserică. Ori, asta nu indică o prea mare stabilitate emoțională.

– În schimb, arată curaj și inteligență. A fost suficient de deșteaptă pentru a-l părăsi pe acel individ. Câte femei ar fi făcut-o?

– Recunosc că nu prea multe, putred de bogat cum este și pe deasupra și frumos ca o stea de cinema, afurisitul! Jeff Windom... De fapt, e ca într-un film din anii treizeci – tu vrei să obții proprietatea lui, iar fata în cauză lucrează pentru noi. Amice, adăugă Rod având o revelație bruscă, am impresia că nu numai sculptura ei te interesează...

M-a prins, se gândi Nick, cuprins de-un val de transpirație.

– Scuză-mă, Nick. Nu-i treaba mea. Pe mine nu mă interesează decât sculptura ei și cred că va fi, într-adevăr, grozavă. E o femeie încântătoare. Nici nu se compară cu...

– Janet. De ce te-ai oprit? E adevărat.

– Nu știu ce-i cu mine, fac numai gafe în seara aceasta. Numai că, va fi o luptă grea pentru tine.

– Ce naiba vrei să spui? Nu cumva te interesează?

Nick remarcase cât de bine păruse să se simtă Amy în compania lui Rod. Dar asta poate pentru că, prin educația și mediul social din care provenea, îi reamintise de „frumosul Windom“.

– Deloc. Calmează-te, doar știi că nu mă-ntâlnesc decât cu blonde. Am venit doar să spun că, pesemne, a trecut printr-o cumplită încercare, fiindcă, discutând cu ea, îți dai seama că nu e genul de aventurieră. Asta înseamnă că s-ar putea să dureze mult până să se mai implice într-o relație sentimentală.

– Pot aștepta. Hai, pleacă acum, sunt obosit.

– Tu ești șeful. La revedere, băieți.

Rămas singur, Nick începu să măsoare cu pași mari încăperea. Îi plăcea totul la această femeie, de la ochii mari și expresivi și fața minunată, până la trupul ei zvelt.

Amintirile acelei seri petrecute aproape de ea îl făcea să transpire. Își desfăcu nodul de la cravată, apoi se dezbrăcă în drum spre duș, lăsându-și hainele, una câte una în urma lui.

Rămase mult timp sub jetul de apă liniștitor, gândindu-se la ea. De fiecare dată când o văzuse i se

părase tot mai atrăgătoare. Avea ceva deosebit – un farmec aproape desuet. Și totuși, era ambițioasă, curajoasă, încăpățânată. Își aminti cum intrase în biroul lui Chandler, mândră și sigură pe sine, apoi atitudinea ei în timpul cinei, nerăbdarea de a începe să lucreze. Se vedea că e conștientă de propria sa valoare.

Era talentată și independentă, adică exact opusul lui Janet, până și în modul cum se purta cu dobermanii lui.

Parcă el și cu ea erau făcuți unul pentru celălalt. În drum spre dormitor, Nick se gândi la acest clișeu. Niciodată nu și-ar fi închipuit că poate să simtă așa ceva pentru o femeie pe care o cunoștea de mai puțin de-o săptămână. Și totuși, așa era.

Pe de altă parte, Rod avea dreptate: avea să fie o luptă grea pentru el. Va trece destul timp până va fi pregătită să se angajeze într-o nouă relație și, de fapt, ce-i oferea el în comparație cu bărbatul din Boston care, chiar dacă era un ticălos, avea un chip, o educație și un arbore genealogic cu care era greu de concurat?

Nick își aprinse o țigară, îngândurat. Își aminti din nou cât de bine se simțise Amy în compania lui Rod. Dacă-i plăceau bărbații de tipul lui Windom și Rod, atunci el ce șanse avea?

Se întinse pe pat, gândindu-se din nou la problema acelui teren din Boston. Acum înțelegea de ce ultima întâlnire fusese amânată pe motivul unei probleme de familie. Negocierea cu Windomii mergea greu, dar nu se dădea bătut. Va obține până la urmă terenul acela, remediind astfel nedreptatea făcută familiei lui cu mult timp în urmă.

Acum, Windomii aveau două lucruri pe care le dorea și el: terenul și angajamentul lui Amy față de fiul și moștenitorul lor.

Va trebui să aibă multă răbdare, dar asta era ceva ce Nick avea din belșug.

Cel puțin, avea un atu: Amy lucra acum pentru el. Avea să profite din plin de această fericire.

Capitolul 4

Când sună telefonul sâmbătă după-amiază, prima reacție a lui Amy a fost spaima că s-ar putea să fie căutată de vreun reporter.

– Doamna Hill? Nick Ransom la telefon.

Răsuflă ușurată, era așadar, în interes de serviciu.

– Nu e un moment prea potrivit pentru a telefona, continuă Nick. Știu că machetele vor fi trimise luni, dar trebuie să plec în acest sfârșit de săptămână și aş dori foarte mult să le văd înainte. Aş fi recunoscător dacă m-ați lăsa să trec pe la dumneavoastră chiar astăzi, în jurul orei cinci.

– Desigur, vă aștept.

Amy închise telefonul, deopotrivă iritată și mirată. Nu cunoscuse pe nimeni cu o familie atât de

importantă ca a lui Ransom și care să fie atât de interesat de un proiect reprezentând pesemne doar o fracțiune din domeniul de activitate al companiei.

În același timp, era bucuroasă că astfel, trebuia să se monteze să facă ordine în mansarda ei, răvășită ca de obicei, atunci când lucra fără întrerupere noapte și zi, ceea ce o va face să treacă mai ușor peste acest prim sfârșit de săptămână în care era singură.

La ora cinci fix când soneria sună, reușise să termine tot ce avea de făcut. Îmbrăcată cu o rochie de culoarea piersicii, îi deschise, total surprinsă de cât de schimbat părea în haine sport: arăta mult mai tânăr, iar părul negru și ochii cenușii pătrunzători ieșeau și mai mult în evidență. Totodată, era prima oară când îi vedea brațele bronzate și musculoase. Aproape că virilitatea pe care o degaja atât de pregnant prin fiecare trăsătură, o făcea să se simtă ușor stânjenită.

– Ați fost foarte amabilă că m-ați lăsat să vin. Ei bine, tu trebuie să fii Bucluc!

„Ciudat“, se gândi Amy. Nu-și amintea să fi menționat numele cățelului față de el.

– Aduc imediat cafea de la gheață. E cald afară.

– N-aș vrea să vă rețin.

– Deloc.

– Este absolut senzațional, spuse el când Amy reveni cu cafeaua. Ați conceput acest aranjament dumneavoastră înșivă.

Era o afirmație, nu o întrebare, pe un ton în care se împleteau admirația și dorința, ceea ce era destul de neobișnuit pentru cineva cu posibilitățile sale.

– Da, într-adevăr.

Chiar era mândră de modul în care împărțise spațiul cu atât de multă fantezie, de naturile statice pe care le crease din perne, decorațiuni și accesorii într-o armonie de forme și culori.

– Nu vreau să abuzez de amabilitatea și răbdarea dumneavoastră. Arăta-ți machetele și plec imediat.

Zâmbetul lui era însă atât de fermecător, încât când protestă, Amy n-o făcu numai din politețe.

Îl conduse totuși în atelier și, privind lucrările împreună cu el, le evaluă dintr-o nouă perspectivă: grupul format din cei patru câini care se jucau, fetița cu mingea, o pereche de tineri căsătoriți stând pe o bancă, înlănțuiți în magia poveștii lor de dragoste, toate purtau amprenta dorurilor ei cele mai adânci.

– Sunt atât de vii, șopti Ransom. La dimensiunea la care sunt proiectate, vor fi pur și simplu copleșitoare. Știți... nu mă pricep deloc la astfel de lucruri, dar un lucru este cert: există ceva în aceste lucrări care se adresează direct inimilor oamenilor – oamenilor de tipul celor din care provin și eu.

Așadar, asta era, se gândi Amy. Ar fi trebuit să-și dea seama. Și ea și Ransom porniseră în viață cam din același punct de origine.

– Nici nu vă închipuiți ce multă plăcere îmi face să aud aceasta. Înseamnă c-am reușit ceea ce mi-am dorit întotdeauna – să realizez ceva deopotrivă frumos și realist, adică artă care coboară de pe pedestal și ajunge direct la oameni. Și eu provin din oameni simpli, de rând.

– În nici un caz nu pari a fi o persoană comună, replică el privind-o admirativ.

Amy se simți cuprinsă de-un val de căldură și păși înapoi, agitată. Random păru să profite de retragerea ei.

– Uite că iar am făcut-o! continuă el.

– Ce anume?

– Am dat buzna în jurul orei cinei. Îmi permiteți să mă revanșez invitându-vă la masă?

Amy ezită puțin, apoi brusc, acceptă cu plăcere.

– Ce-ați spune să mergem la locuința mea de vară?
Putem lua și câțelul.

Când se întoarse cu geanta și cu lesa, surprinse o expresie ciudată în privirea lui. O studia cu un licăr de amuzament și cu vădită plăcere și, după ce termină de prins lesa, murmură: „drăguță”. Pentru o clipă, Amy se gândi că darul trebuie să fi fost de la el, dar cum ar fi putut ști de Bucluc?

Au luat-o pe șoseaua care trecea pe lângă o serie de porturi cu iahturi și apoi pe lângă Coasta de Aur cu apartamente de lux.

– Nu prea sunt genul de om căruia îi place viața la țară, spuse Ransom prietenos. M-am născut la oraș și am trăit toată viața în oraș. Mă înăbuș de prea mult ozon.

– Și eu, râse ea. Nu pot respira în aer curat.

Categoric, Ransom iubea orașul tot atât de mult ca și ea. Involuntar, își aminti de disprețul lui Jeff față de Chicago, pe care-l considera ca pe un fel de Vest Sălbatic.

Părăsiseră șoseaua principală și se îndreptau spre o zonă cu pădure deasă. Drumul ducea spre o casă mare din lemn.

– Am rămas cu obsesia spațiilor largi, explică el, ghicindu-i parcă gândul. Am crescut într-o casă mică.

– Știu foarte bine cum e. Aproape c-am dat-o afară din casă pe mama cu sculpturile mele. Locuința aceasta e minunată.

– Îmi pare bine că vă place.

Ransom îi deschise portiera și Amy coborî, lăsându-l liber pe Bucluc. De undeva din spatele casei, dobermanii veniră în fugă să-l cunoască.

– Kim! strigă Ransom imediat ce intră în casă. Ți-i prezint pe doamna Hill și pe Bucluc, se adresează el tânărului coreean cu zâmbet plăcut. Ai putea să ne dai ceva de mâncare?

Kim încuviință și dispăru.

Amy privi livingul auster; un singur tablou era agățat deasupra căminului gol – o scenă dintr-un port. Draperiile în dungi dădeau impresia de masivitate, în ton cu mobilierul de culoarea pământului. Nu erau decât puține ornamente, în schimb, un set superb de aparatură electronică de înaltă fidelitate și totul dădea senzația de atmosferă plăcută și de confort.

– Era absolut goală până când Kim a preluat-o.

Parcă la comandă, Kim intră cu un vas de ceramică plin cu flori sălbătice, pe care-l așează în centrul unei mese rotunde din stejar.

– Îmi place de el, spuse Amy simplu.

– Este cel mai bun. E refugiat, dar, în același timp, student și, după cum mi se spune, un foarte talentat pictor. Am noroc că vara îi place să stea aici.

Amy se gândi la neobișnuita lui relație cu angajații.

Kim nu era doar un angajat oarecare, așa cum nu era nici Esther Faber, nici Rod Wales. Această idee îi plăcea mult. De fapt, era ceea ce-i plăcea mult la acest bărbat care-i răsturna toate ideile preconceptuate despre magnații încrezuți și insensibili. În același timp, intuia la el un sentiment de dor, de singurătate, de ideal neatins. Își dădu brusc seama că, preocupată de scenariul pe care și-l imagina, păstrase o tăcere penibilă. Pentru a o umple, spuse repede primul lucru care-i veni în minte, parcă agățându-se de această remarcă:

– Ce pictură minunată! continuând, înainte de a-și da bine seama ce spune: este Portul Boston!

Pentru o clipă, Ransom rămase cu paharul în mână, într-un gest înghețat. Apoi, observând cât de stânjenită era, explică pe un ton indiferent:

– De fapt, de acolo provin.

Amy îl privi drept în ochi. Hotărî că era timpul să înceteze cu acel joc în legătură cu subiectul tabu pe care-l evitau cu atât de multă grijă încă de la angajarea ei.

– Apropo, doresc să vă mulțumesc pentru... discreția dumneavoastră în cazul Boston, domnule Ransom.

– Nu aveți pentru ce să-mi mulțumiți, răspunse el ușurat, cu un zâmbet larg. Eu vreau să vă felicit pentru cum v-ați comportat.

– Recunosc că mi-a înghețat sângele în vene când ați apărut la interviu.

– Știu. Ar fi trebuit să vă pregătesc cumva, dar eram atât de dornic să vă văd... adică să vă văd lucrările dumneavoastră, încât am venit neinvitat.

– Ați procedat cu mult tact, domnule Ransom, fapt pe care-l apreciez foarte mult.

– Sper să nu vă supărați dacă vă rog ceva. Nu e ceva foarte important, dar m-aș simți mult mai în largul meu dac-am renunța la adresarea aceasta formală cu „domnule“ și „doamnă“. „Nick“ îmi convine mult mai mult.

– Și mie „Amy“.

Ochii i se luminară când obținu această concesiune din partea ei.

La rândul său, Amy simți din nou că sufletul îi vibrează plin de căldură, față de acest bărbat. Era neobișnuit de calmă și relaxată și atmosfera deveni extrem de plăcută. Dobermanii veniră și ei să se întindă pe covorașul dintre Amy și Nick, iar Bucluc sforăia deja de câțva timp.

– Știi, mi-a plăcut cățelul maidanez din grupul tău statuar. De fapt, ăsta este genul meu de câine. Am dobermanii dintr-o întâmplare – erau într-o situație disperată și i-am salvat. Dar, acolo unde am crescut eu, astfel de câini nu se vedeau decât în filme.

– Exact așa am pățit și eu cu Bucluc – l-am găsit într-un adăpost pentru câini.

Kim le servi masa, apoi dispăru.

– De obicei, nu sunt tratat așa, dar este prima oară când avem oaspete o doamnă.

Nu era ușor de replicat la o astfel de remarcă, așa că Amy nu comentă nimic. Dacă era adevărat ce spusese el, înseamnă că i se dăduse o atenție cu totul

deosebită. Din nou, o miră franchețea acestui bărbat, mai potrivită poate cu un tânăr neexperimentat. Categorie, nu era obișnuit cu femeile, spre deosebire de Jeff, care probabil că spunea toate acele lucruri minunate nu numai ei, ci și multor altora.

Privirile li se întâlneau pentru o clipă.

„Nu-mi face asta“, se rugă Amy în gând. Se simțea atât de bine, atât de relaxată împreună cu el. Ar fi fost bucurioasă ca între ei să existe o relație de prietenie, dar ceva îi spunea că el dorea mai mult. Nu putea rămâne indiferentă la magnetismul lui, dar încă nu era pregătită pentru o astfel de relație și nici măcar nu era sigură că va mai fi vreodată.

– Așadar, acum începe partea grea, spuse el brusc. Mă refer la lucru.

Era uimitor cum intuia că trebuie să schimbe subiectul de fiecare dată când simțea că situația devine delicată pentru ea.

– Da; lucrurile sunt cu totul altfel când trebuie să transpui în câțiva metri ceea ce-ai lucrat la dimensiuni de centimetri.

– Înțeleg, deși eu întotdeauna m-am raportat numai la dimensiuni mari.

- Să înțeleg c-ai lucrat în construcții?
- Chiar așa.
- Toate clădirile Ransom... E vorba de muncă serioasă aici. Nu este ceva care să se facă bătând din palme.
- Categorical. Dar știi, toate acele clădiri puse cap la cap fac mai puțin decât oricare din machetele tale de statui. Te invidiez!
- Nu trebuie. Gândește-te la toți oamenii care au un loc decent în care să locuiască datorită acestor proiecte de construcții. În plus, proiectele tale sunt cele mai bune și mai frumoase din țară, Nick.
- Trebuie să fie, spuse el pe un ton sobru. Ele reprezintă... angajamentul meu special. Când eram copil, familia mea a fost dată afară din casă; eram șase persoane.
- Dumnezeuule, ce groaznic.
- N-am putut uita niciodată. Este ceva ce... alți oameni n-ar putea înțelege pe deplin.
- Ba da, eu înțeleg! Eram doar un copil, dar îmi amintesc că mama era întotdeauna îngrijorată din cauza chiriei. Poate de aceea mansarda mea înseamnă atât de mult pentru mine.

– Înțelege multe lucruri.

Brusc, Amy începu să se întrebe dacă nu cumva totul era doar o strategie de seducție în care totul fusese gândit până în cele mai mici amănunte. Sau poate că asocierea cu Jeff o făcuse să devină cinică. Era sigur că un om ca Nick Ransom, cu un spirit atât de pătrunzător și hotărât să obțină ceea ce vrea, știa cum să procedeze și cum să atingă o coardă sensibilă.

Această idee o întristă și adumbri puțin întâlnirea lor.

– Vai, ce târziu s-a făcut! spuse ea deodată, uitându-se la ceas.

– Da, incredibil!

– Trebuie să plec. Mâine am de lucru și tu trebuie să pleci din oraș.

– Abia târziu, după-amiază.

– Văd că nici unul din noi nu are un program mai omenos, spuse ea zâmbind, pentru a însenina atmosfera devenită brusc tensionată. Mă duc să felicit maestrul bucătar.

Se îndreptă spre bucătărie, gândindu-se la cât de mult îi plăcea această casă și Nick Ransom. Numai că nu-și putea permite să-i placă prea mult de el, să se implice într-un nou dezastru emoțional.

– Sper să reveniți, îi răspunse Kim flatat de atenția pe care i-o dăduse ca pictor.

Zâmbi și ea, dar nu promise nimic. Poate că era mai bine să nu mai revină. Ciudat cum această decizie o deprimă.

Nick o privi pe Amy intrând în locuința ei, apoi plecă, dar gândurile lui stăruiau în continuare asupra ei. Era clar, se simțise bine în cabana lui. Și-i plăcuse cum îl tratase pe Kim – ca pe un coleg artist, nu ca pe un servitor, așa cum fără îndoială ar fi procedat Janet. Își amintea, de asemenea, cât de frumoși îi erau ochii și părul în lumina blândă a lumânărilor. Și totuși, ochii aceia păstrau încă o umbră de neîncredere, categoric, în urma recentei răni nevindecate. Sau poate că nu-l plăcuse deloc ca bărbat. Nu era o ipoteză prea îmbucurătoare, dar nu era exclus să fie corectă. Era foarte posibil să nu fi fost pentru ea decât patronul – cineva cu care avea foarte puțin în comun și care în nici un caz n-avea cum să concureze cu acel Windom.

Un lucru era însă cert. Pe Amy n-o interesau banii, altminteri n-ar fi fugit de la Windom. Or, banii erau

lucrul cel mai bun pe care-l va putea oferi – Janet îi spusese aceasta de atâtea ori, încât începuse și el s-o creadă.

Când ajunsese acasă, apartamentul i se păru ca un mausoleu! Telefonul tocmai suna.

– Nick, sunt eu, Rod.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-au cam scăzut acțiunile.

„Povestea e general valabilă“, se gândi Nick. Era convins că nu trebuie să precipite lucrurile, să păstreze distanța față de Amy, dacă vroia să n-o sperie definitiv.

– Vin la tine mâine după-amiază. Trebuie să găsim o soluție.

Nick închise telefonul și, fără să vrea, râse. Cel puțin, Rod făcuse din el un om cinstit: acum, într-adevăr pleca din oraș. O mințise pe Amy pentru că nu găsisese un alt pretext pentru a o vedea. Știa, însă, că nu va ajunge nicăieri mințind-o și că Amy era genul de om onest și loial.

Cât despre Windomi, la naiba cu ei! Trebuia să-i convingă. Acum era mai motivat ca niciodată. Îl făcuseră să aștepte mai mult decât oricine altcineva în întreaga lui carieră și, pe deasupra, fiul lor îi făcuse

mizerii lui Amy. Probabil că era un ticălos, altfel ea n-ar fi plecat. Apoi, în minte îi încolți un alt gând: poate că familia îi făcuse mizerii lui Amy și cu ei nu se putea împăca aceasta, nu cu Jeff. Nick simți din nou în inimă cuțitul geloziei.

Apoi, își aminti de modificarea pe care Amy o făcuse grupului statuar de câini, ca și cum dobermanii lui și câinele ei ar fi alcătuit o familie.

Deveni din nou optimist. Aștepta de treizeci și nouă de ani pe cineva ca Amy. Aștepta de mult și pământul luat de familia Windom. Avea să dobândească, în cele din urmă ce-și dorea și ceea ce i se cuvenea.

Această hotărâre îl calmă. Acum, se putea concentra numai asupra pasului următor pe care trebuia să-l facă în planul de abordare a familiei Windom – cei ce-i aruncaseră familia în stradă cu mai bine de treizeci de ani în urmă.

Capitolul 5

– Este perfect! îi spuse Amy lui George, modelatorul.

Mulajul fusese făcut din cel mai fin material, care să permită redarea exactă a expresiei figurii reprezentate, până în cele mai mici detalii. Fetița exuberantă lucrată în lut era așa cum Amy și-ar fi dorit ea însăși să fie în copilărie.

Urma să se facă modelajul în ceară, apoi să se toarne metalul. Era o adevărată plăcere să vezi transformările pe care le suferea o lucrare trecând dintr-un material în altul, iar Amy se simțea în elementul ei.

– Acum, cui trebuie să mă adresez pentru patină?

– Lui Harold Landan, doamnă Hill. Vă conduc la el.

Tocmai ieșeau pe hol, când Amy îl văzu pe Langella.

– Unde e corpul delict? Întrebă el după ce se îmbrățișară.

– Chiar aici, în spatele nostru.

Langella examinează figurina din toate unghiurile, în timp ce Amy aștepta cu răsuflarea tăiată.

– Da. Categorie, veni în cele din urmă încuviințarea supremă.

Ochii lui Amy se umplură de lacrimi de fericire; era ca și cum lucrarea ei purta de-acum pecetea unui certificat de garanție din partea celei mai înalte instanțe.

– Numai că arăți complet epuizată. Vino să bem o cafea. Să-ți spun ceva, continuă el după ce se așezară în salonul artiștilor plastici. În această lucrare și în cea înfățișând câinii jucându-se este ceva ce lipsește tuturor celor de până acum – ceva calitativ esențial ce le ridică pe o treaptă artistică superioară. Sper să nu ți se pară o cruzime din partea mea, dar eșecul din Boston ți-a dat un nou impuls creator. Dar se vede pe tine c-ai lucrat de parc-ai fi fost posedată. Ar fi cazul să faci o pauză înainte de a începe următoarea lucrare.

– Am lucrat fără întrerupere, recunosc. Mi-a fost imposibil să-mi las o clipă de răgaz între cele două lucrări.

În febra creației, muncise până la epuizare. Nu se mai gândise deloc nici la Jeff, nici la recrudescența posibilă a acestei oribile publicității ce i se făcuse. Absorbind-o complet, această muncă o ajutase să-și încheie un capitol din viață, ce se dovedise dezastruos, și să înceapă unul nou. Era pentru ea ca o eliberare. Se simțea eliberată chiar și de Nick Ransom. Nu mai auzise de el de câteva săptămâni și, dacă la început simțise o ușoară durere, acum considera că era mult mai bine așa, că ușa spre un drum ce i-ar fi adus numai necazuri, se închisese. Sensibilitatea ei se concentrase asupra celor două statui.

— Promit să fac o pauză; o săptămână, poate, spuse ea în cele din urmă, dându-și seama că Langella aștepta răspunsul ei.

După ce se despărți de el, reduse săptămâna de odihnă promisă la două zile și, în seara următoare, știa deja că ziua aceea îi fusese de-ajuns. Imaginea celor doi îndrăgostiți pe care urma să-i întruchipeze nu-i dădea liniște. Asistenții ei construiseră deja armătura. I se trimisese deja una din băncile care aveau să fie amplasate în cadrul complexului de locuințe și

hotărâse să sculpteze cei doi îndrăgostiți astfel încât să poată fi instalați pe o copie identică, turnată în beton, a băncilor reale de acolo.

Începu, plină de entuziasm, să sculpteze trupurile celor doi tineri, modelând cu expresivitate înclinarea capetelor. Avea să lase chipurile la urmă.

Îi concepute într-o îmbrățișare tandră, fără nimic strident sau ostentativ în exprimarea sentimentelor lor, sugerând însă minunea de a se descoperi unul pe celălalt și forța legăturii lor indestructibile.

Pentru o clipă, Amy intră în panică. De unde știa ea ce înseamnă minunea dragostei, când singura ei dragoste se dovedise o simplă amăgire? Ar fi trebuit să aleagă orice alt subiect, pentru că era foarte posibil ca această statuie să nu fie altceva decât o reflectare a propriului ei eșec.

Cu câinii și cu fetița fusese mult mai ușor... cunoștea psihologia câinilor și-i iubea mai mult decât aproape orice pe lume; de asemenea, cunoștea foarte bine speranțele puternice și timide ale copiilor, pentru că ea însăși se mai simțea copil încă și nu se maturizase complet.

Această temere o deprimase atât de mult, încât aproape o jumătate de zi se simțise aproape paralizată. Numai tenacitatea o făcuse să continue, chiar dacă lucrul înainta cu greu și încet.

Era foarte nesigură în legătură cu chipul femeii, de aceea hotărî să amâne puțin modelarea trăsăturilor acesteia și să înceapă cu bărbatul.

Descoperi că-i venea la fel de greu. Decise să-l redea mai matur. Cum acționa întotdeauna din instinct și nu era o fire analitică, nu se-ntrebă de ce.

Sonerie telefonului îi întrerupse gândurile, făcând-o să tresară. Înainte de a ridica receptorul, aruncă o privire în treacăt în oglindă: ochii, adumbriți de cearcăne adânci, păreau imenși, era trasă la față și își dădu seama că slăbise. Răspunse cu atenția oarecum distrasă, pe un ton destul de neospitalier.

— Amy?

Vocea lui Nick Ransom, pe care o auzea după atât de mult timp, avu un efect uluitor asupra ei. Simți o plăcere neașteptată, un freamăt de bucurie care o luă prin surprindere.

— Amy? Sunt Nick.

— Știu. Ce mai faci?

— Din fericire, m-am întors unde mi-e locul. N-am mai discutat de mult. Nu vreau să te deranjez. Știu cât

de mult ai muncit. Trebuia neapărat să-ți spun c-am văzut statuile. Sunt frumoase. Absolut frumoase.

Urechea fină a lui Amy înregistrează tremurul ușor al vocii lui.

– Mulțumesc. Chiar aveam nevoie de o încurajare, astăzi. A treia statuie îmi ridică unele probleme.

– Îmi pare rău. Poate că ai nevoie de un moment de relaxare. Crezi că un concert, urmat de o cină undeva te-ar ajuta puțin?

– Nu, nu puțin, ci... foarte mult.

– Mă bucur. Minunat. Nu ne vom formaliza. Vin să te iau la șase.

Amy își dădu seama cu surprindere cât de mult aștepta să-l vadă. Recunoștea că-i lipsise prezența lui puternică, liniștitoare, compania lui plăcută. Era un bărbat inteligent și atrăgător și-i făcea plăcere să fie alături de el, după cum și lui îi făcea plăcere să fie alături de ea; atât și nimic mai mult.

Se îmbracă într-o rochie portocalie și-și aranjă părul astfel încât să-i estompeze obrajii trași. Verifica barul, niciodată prea bine asortat, dar descoperi, din fericire, puțin whisky rămas de la o petrecere și-și aminti că asta era ceea ce Nick băuse acasă la el.

Când îi deschise ușa, zâmbetul lui larg și căldura ochilor îi dădură din nou senzația că se cunosc de ani de zile.

– Ți-am adus aceasta din Japonia, spuse el, întinzând spre ea un pachet dreptunghiular ambalat în hârtie pe care erau imprimate dragoni aurii, asortați cu panglica.

– Ce amabil! Ia loc, te rog! Pot să-ți ofer un whisky?

Nick rămase în picioare, studiind-o cu o plăcere nemăsurată.

– Ai o memorie grozavă... pe lângă toate celelalte calități. Mulțumesc, beau cu plăcere un pahar.

– Așadar, ai fost în Japonia.

– Da. De asemenea, în Boston, New York, Oregon, California. Și mă bucur teribil că m-am întors. Sigur, sunt multe lucruri frumoase în Japonia.

– Îmi dai voie să desfac pachetul? Ah, minunat! se entuziasmă Amy văzând albumul cu sculpturi japoneze în gheață. Crede-mă, este unul din subiectele mele preferate. Să transform un viscol în ceva atât de frumos... Uite, îi arată ea o fotografie, asupra căreia zăbovi mai mult în timp ce răsfoia albumul, ființele acestea mitice, uriașe, de un alb pur.

– Într-adevăr, uimitor, încuviință Nick, uitându-se la ea, nu la fotografie. Mă refer la această idee a ta. Și eu m-am gândit la același lucru pe când priveam, într-o iarnă grea, cum se realiza o astfel de sculptură.

„Uimitor“, se gândi ea, cât de mult ni se aseamănă ideile.

În mod irațional, Amy se intimidă și deveni din nou conștientă de prezența puternică, profund masculină, a lui Nick.

– Mulțumesc încă o dată. Este absolut superb, spuse ea repede, ca să umple momentul stingher de tăcere ce se instalase între ei.

– Mă bucur că-ți place. Dar, să lăsăm călătoriile mele și spune-mi, mai bine, ce-ai făcut tu. Pesemne c-ai muncit non-stop. Nu te-am angajat ca să te omori.

– Așa pătesc întotdeauna. Mă rog, aproape întotdeauna. Mă implic mult și trebuie să recunosc că acest proiect este ceva deosebit.

– Categoric, este.

Rămaseră câteva clipe privindu-se în ochi. Amy își mută prima privirea, apoi și Nick păru să se trezească parcă dintr-un vis.

– Ce-ai spune dacă ne-am îndopa cu mâncare italienească? Ți place?

– O ador.

– Atunci, să mergem.

Restaurantul, foarte scump,... cu atmosferă plăcută și intimă,, sugera prin decorul său, un sat italian, în acordurile cântonetelor interpretate de tenori acompaniați de mandoline.

Nick glumi cu unul din tenori care se dovedea a fi un evreu din cartierul Bronx și care-i dădu replica imediat în limba idiș.

– Nu-ți traduc ce-a spus? râse Nick.

Amy era pur și simplu fermecată de cât de apropiat era Nick față de oameni, spre deosebire de Jeff, care era atât de arogant și distant.

– Am înțeles deja.

– Ești foarte ageră.

– Acolo unde am crescut eu, trebuia să fii.

– Și în cazul meu, la fel. Am învățat să fug înainte de a învăța să mă bat.

Era atât de deschis, încât simțea și ea nevoia să-i răspundă cu aceeași sinceritate.

„Provine din același mediu ca și mine. Este exact genul meu de om“, se gândi Amy, ascultându-l povestindu-i o întâmplare nostimă de pe vremea adolescenței lui petrecute în Boston. Dar, dincolo de

umorul lui, lui Amy nu-i scăpă o nuanță de tristețe. „Trecutul lui Nick Ransom era cât se poate de prezent în ființa lui“. Dincolo de această descoperire, Amy îi conștientiză și magnetismul privirii seducătoare.

După cină, merseră la un concert de muzică pop. Prezența lui masivă atât de aproape de ea îi dădea o senzație de siguranță. Din nou își aminti de Jeff, cât de mult disprețuia acest gen de muzică și cum își bătea joc de toți preferații ei. Fără să-și dea seama, scoase un oftat de exasperare.

– S-a întâmplat ceva? o întrebă Nick în șoaptă.

Amy scutură din cap, zâmbind.

Când ieșiră să fumeze, în pauză, Nick reluă subiectul pe un ton jovial.

– Amintiri?

Era prima oară când îi puna o întrebare oarecum indiscretă, ceea ce o surprinse. O surprinse însă și mai mult propria ei reacție – n-o deranja deloc.

– Doar amintiri neplăcute. Ca o durere de măsea.

– Atunci, trebuia dată afară măseaua.

– Cred că asta s-a și întâmplat.

Chiar așa era. Măseaua fusese extrasă și locul se vindecase mai repede decât și-ar fi imaginat, și asta datorită lui Nick Ransom.

Categoric, nu era ca Jeff. Se îndrăgostise nebunește de Jeff Windom în clipa în care-l văzuse. I-au trebuit aproape trei luni să se îndrăgostească de Nick. Și, pe deasupra, făcuse prostia să considere că tot ce simțea pentru el n-avea nici o legătură cu iubirea.

Era atât de uluită de această descoperire, încât rămase privind lung în ochii lui Nick. Înțelegând exact ce vrea să spună, o privi și el mut de uimire.

O luă de braț și o conduse înapoi la locurile lor. Când luminile se stinseră, degetele lui se încleșară în jurul mâinii ei, dându-i lui Amy senzația că e condusă într-o casă caldă, la adăpost de orice rău. Îi simți respirația accelerată și, ca la un semn, se ridicară amândoi deodată și părăsiră sala.

Urcară în mașină și Nick, încă nesigur, se întoarse încet spre ea. Abia după ce primi o nouă confirmare de pe chipul ei radios, se aplecă și o sărută. Sărutul lui, deopotrivă răspuns și declarație, luă de pe buzele ei fiecare cuvânt nerostit din adâncul sufletului.

– Dacă ai ști cât de mult am așteptat să te ating...
Încă nu pot să cred.

– Nici eu.

– Te-am dorit din prima clipă când te-am văzut, la volanul mașinii, pe autostradă.

– Du-mă acasă, reuși Amy să spună cu voce tremurată, copleșită de tandrețe, impresionată de hotărârea și răbdarea lui.

Când intrară în apartamentul lui Amy, Bucluc dormea pe un fotoliu; dădu din coadă, deschise un ochi și adormi din nou.

– Acesta a fost cel mai mare compliment. Se comportă ca și cum aș fi de-al casei.

– Chiar ești.

Răspunsul ei îi umplu ochii cu și mai multă strălucire. O luă în brațe și-o sărută cu o patimă frizând aproape disperarea.

Deodată, Amy deveni încordată. Lucrurile se precipitaseră, bulversând-o.

– Vorbește-mi, spuse el blând.

Răbdarea și puterea lui de înțelegere o impresionau.

– Sunt atâtea de spus, continuă el după ce se așezară unul lângă celălalt, pe canapea. De nenumărate ori am simțit nevoia să vorbesc, dar mi-a fost teamă. Întotdeauna sfârșeam prin a nu mai spune nimic sau prin a spune o banalitate.

Amy se aplecă și-i sărută degetele care le strângeau pe ale ei, făcându-l să se înfioare.

– Cum stau și îți vorbesc așa, șopti el, este ca și cum am face dragoste.

– Chiar așa și este.

O strânse mai tare în brațe și abia după câteva minute vorbi din nou:

– Sunt câteva mistere pe care trebuie să le lămurim.

Astfel, îi povesti cum a aflat numele cățelului, îi mărturisi că el îi trimisese lesa și că se interesase de ea și de sculpturile ei.

– Imaginează-ți ce-am simțit când am văzut de ce ești în stare. Se adăugase o nouă dimensiune. Am știut că ești nu numai femeia, ci și artistul pe care-l căutam. Apoi, la fiecare întâlnire, îmi era grozav de teamă să nu te sperii și să te pierd.

– Acum nu mai ai de ce să te temi.

– Vreau să fii sigură. La fel de sigură ca și mine. Nu vreau numai o noapte împreună, ci mult mai mult.

– Știu. Sunt absolut sigură.

Capitolul 6

Ținând-o strâns la piept și sărutând-o, Nick avea senzația amețitoare de rostogolire în apele unei cascade.

În sfârșit, acum se lăsa dus în voia curenților, în loc de a merge împotriva lor, așa cum făcuse toată viața. Nu mai simțise așa ceva niciodată înainte, cu nici o altă femeie. Își simțea fiecare mușchi viu, răscolit de senzații, dar în același timp puternic și stăpân pe sine. Toate clădirile, banii, succesele și afacerile lui nu însemnau nimic în comparație cu frumusețea pe care degetele lui fermecătoare o descopereau în mângâieri.

Nick o privi în ochi – acei ochi mari căprui, ca de căprioară și văzu în ei confirmarea faptului că și ea simte la fel.

Încet, tandru, încercând să dea acestui moment – cel mai important din viața sa – perfecțiunea absolută Nick o conduse spre dormitor; păseau amândoi înălțuți de aceeași pasiune, ca pentru a săvârși un ritual sacru, tânjind de a da unul celuilalt ceea ce nu mai dăruiseră niciodată înainte.

– Te iubesc, Amy. Te-am iubit din prima clipă în care te-am văzut.

– Și eu te iubesc. Cred că nici n-am știut ce înseamnă dragostea până acum.

– Mi-era atât de teamă că lucrul acesta nu va fi posibil după... și se opri brusc.

– Știi ceva? Niciodată înainte nu m-am simțit femeie pe deplin.

Apoi, îi împărtăși îndoielile și temerile ei în legătură cu statuia ce trebuia să înfățișeze cei doi îndrăgostiți și, văzându-i expresia de fericire pe chip, se gândi că-i oferise darul maxim.

– Niciodată n-am prea știut să dau... începu el, înăbușindu-i încercarea de a nega punându-și un deget pe buzele ei. Așa este. Întotdeauna am luat. Am fost un bătaios; presupun că viața m-a făcut să fiu așa.

– Ei bine, și pe mine la fel.

Își aminti din senin de interesul Rhodei pentru Nick Ransom și răsă fără să se poată stăpâni.

– Ce s-a întâmplat? Sunt chiar atât de caraghios?

– Nici vorbă, negă ea acoperindu-i fața cu sărutări.

Mi-am amintit ce a spus prietena mea Rhoda încă din prima zi – că te interesează nu numai sculptura mea, ci ceva mai mult în legătură cu mine.

– Femeie inteligentă; avea dreptate.

– M-a întrebat chiar ce fel de urechi ai.

– Urechi? De ce naiba? Contaminat de râsul lui Amy, începu și el să râdă. Și ce i-ai spus? Că sunt mari și urâte?

– Încetează. Ai urechi frumoase. Nu uita, ca sculptoriță, mă pricep.

Pentru a confirma, Amy își lăsă mâinile fine cunoscătoare să se bucure de perfecțiunea artistică a liniilor trupului lui.

– Dacă mă mângâi așa, nu mai știu să vorbesc nici despre urechi, nici despre altceva! Totuși, mă roade curiozitatea.

Amy îi povesti despre pasiunea Rhodei pentru astrologie și despre teoria pe care i-o ținuse în legătură cu urechile celor din zodia Capricornului și despre faptul că ei doi erau foarte potriviți unul cu celălalt.

– Cred că mă voi înțelege bine cu Rhoda. Îi datorez un cadou pentru că a dat referințe atât de bune despre mine. Amy, aș vrea să-ți pot spune...

– Nick, noi doi nu vorbim prin cuvinte, ci cu ajutorul mâinilor. Amândoi gândim cu mâinile.

– Ce frumos spus! Niciodată nu mi-a trecut prin minte înainte. De fapt, când sunt alături de tine, îmi vin în minte tot felul de lucruri la care nu m-am mai gândit. Ai spus că gândim cu mâinile, nu-i așa? Ei bine, acum vreau să meditez puțin...

Când deschise ochii dimineța, Amy simți nasul rece al lui Bucluc lipit de umărul ei. Nick nu era lângă ea, dar îi auzi vocea în living, apoi vocea înecată a unui alt bărbat, o ușoară agitație, după care ușa apartamentului închizându-se. Apoi, Nick intră în dormitor, strălucind de poftă de viață.

– Arăți minunat dimineța, spuse el așezându-se pe marginea patului și mângâindu-l pe Bucluc.

– Mă simt minunat în această dimineță. Ce se întâmplă dincolo?

– Nimic deosebit. Micul dejun.

– L-ai pregătit tu?

– În nici un caz. L-am comandat. Ți-e foame?

– Mi-e o foame de lup; asta pentru că mă simt atât de bine.

– Asta e grozav. Dar, dacă mai continui să te îmbrățișez și dacă te mai uiți așa la mine, mi-e teamă că nu mai poate fi vorba de nici un mic dejun.

– Zece minute; promit să nu întârzii mai mult. Trebuie să-i dau să mănânce și lui Bucluc.

– Am avut deja grijă de el.

– Ești nemaipomenit.

– Trebuia să știi deja.

Când coborî, îmbrăcată într-un complet de interior din mătase galbenă, Nick bea cafea în fața mesei pe care erau o duzină de platouri cu capac: două feluri de omletă, pepeni tăiați sub formă de petale de floare, o mulțime de tipuri de cornuri, brânzeturi și prăjituri. În mijlocul mesei, un imens buchet de margarete în bolul ei din fildeș, dădea un aer festiv și cu totul deosebit.

– Este absolut splendid.

– La fel ca tine.

După ce au terminat de mâncat, se auzi din nou soneria.

– Au venit să strângă masa, spuse Nick. Ia-ți cafeaua și vino în living să discutăm despre ce vom face astăzi. Ce program ai? continuă el, așezându-se lângă ea pe canapea. Lucrezi astăzi?

– Indiferent dacă-ți vine sau nu să crezi, astăzi nu lucrez. Ceea ce am de făcut poate să mai aștepte puțin.

– Minunat, se luminează el la față. Putem petrece ziua împreună?

– Sigur că da.

– Unde vrei să mergem? La un muzeu, poate... să-mi faci puțină educație artistică.

– Partea cu instruirea nu mă interesează, dar mă atrage ideea de a merge la un muzeu.

Petrecură câteva ore plăcute la Institutul de Artă, unde o expoziție de artă orientală îi atrase pe amândoi, mai ales după recenta călătorie a lui Nick în Japonia. Magazinul muzeului se afla în apropiere.

– Hai să ne uităm puțin, spuse Nick.

Privi bijuteriile și se opri la un colier din aur, cu o lucrătură foarte laborioasă.

– E frumos, probează-l.

– Nick, dar... este...

– Te rog.

Privirea lui era atât de rugătoare, încât acceptă.

– Îți place?

– Este... minunat.

– Îl cumpărăm, spuse el pe un ton degajat vânzătorului, fără să fi întrebat prețul.

– Nick, este minunat. Mulțumesc, dar nu trebuie să-mi faci daruri.

– Nici nu știi cât de fericit mă face lucrul acesta. N-am mai avut de mult timp ocazia de a face așa ceva.

Apoi, când sugeră să se uite puțin în vitrinele magazinelor, Amy nu putu să-i strice plăcerea. Era ca un băiețel care abia aștepta să-i arate ce pregătise pentru ea.

În ciuda protestelor ei, intrară într-o mulțime de magazine de lux de unde ieșeau încărcati cu cumpărături. Era aproape imposibil să-l mai stăpânească pe Nick. O singură dată o întreabă cu o îngrijorare care o impresionează:

– Sper că nu mă port ca un încrezut de prost gust.

Amy știa că întrebarea lui ascundea o comparație nerostită cu Jeff.

– De prost gust? Niciodată nu m-am simțit atât de bine. Ești ca prințul din poveste. Tu și cu mine ne asemănăm mult, nu uita. Amândoi știm bine ce înseamnă să muncești.

– Nu pot uita asta. De aceea și doresc să-ți ofer totul.

– Te iubesc pentru acest lucru! Dar cred că deja mi-ai oferit... și nu mă refer la ceea ce se poate cumpăra din magazine.

Privirea lui îi dădu răspunsul așteptat.

– Te rog, totuși, să mergem într-un singur loc.

Împotriva voinței, Amy cedă totuși. Intrară într-un magazin de bijuterii elegant și capitonat în întregime în catifea, impunând respect prin atmosfera creată, făcându-te să te simți de parcă pășești într-o capelă.

Deloc impresionat de luxul acestui magazin, comportându-se extrem de firesc, Nick insistă ca Amy să aleagă o brățară și cercei din aur cu diamante.

– Și-acum, ceva pentru Rhoda. Am spus doar că merită un cadou. Ai spus că e pasionată de astrologie.

Amy alege o broșă din aur alb cu constelația Peștilor din diamante.

– Fir-ar să fie, nu-mi vine să cred cât e ceasul! spuse el brusc. Trebuie neapărat să plec. Trebuie să iau cina cu niște persoane care nu sunt din oraș, dar ne vedem după aceea. E bine la ora nouă?

– Te voi aștepta.

Înainte de a o urca într-un taxi, Nick o sărută fără să-i pese de nimeni din jur, ca și cum întregul oraș era

al lor. Lui Amy i se păru că vede o fulgerare de bliț, dar își spuse că ochii îi jucau probabil feste, obosită și amețită cum era după tot ce se întâmplase în timpul zilei.

Abia sosi acasă, că și începu să primească pachetele livrate de la magazine. Nu-i venea să creadă cât de mult o făcuse să cumpere. Era ca într-un vis – toate acestea de la un bărbat care-i dăruia și atât de multă dragoste. Nimic din ceea ce trăise până atunci nu putea egala perfecțiunea nopții trecute și a acestei zile.

Se hotărî să se vadă cu Rhoda, ca să-i ofere cadoul. Astfel, va afla tot ce se întâmplase. Pentru o clipă, Amy se gândi dacă nu cumva e prea devreme să-i împărtășească totul. Pe de altă parte, însă, abia aștepta să-i ducă darul. Stabili în cele din urmă întâlnirea; și Rhoda, la rândul ei, era bucuroasă s-o audă și s-o vadă.

Amy alese dintre hainele noi un taior din jerse negru cu o bluză galbenă, pentru care colierul cumpărat la muzeu și brățara din aur cu diamante erau accesoriile preferate. Când ajunse, Rhoda o aștepta deja la o masă. Ochii albaștri ai acesteia se luminau și mai mult când o văzu pe Amy.

– Ce e cu tine? Ești absolut strălucitoare!

– E o poveste scurtă și incredibilă.

Amy îi povesti totul. Rhoda rămase o clipă tăcută, cu ochii mari de uimire.

– Nu știu ce altceva să spun, decât că este minunat. Era și timpul. Meriți din plin, Amy. Sunt atât de fericită pentru tine, încât simt că explodez.

– Te rog, nu încă, pentru că ratezi restul.

– Restul? Glumești!

Amy scoase din poșetă cadoul și i-l oferi Rhodei. Mirată, aceasta îl desfăcu și citi cu voce tare ceea ce Nick scrisese pe o carte de vizită mică: „Mulțumesc pentru vorba bună pe care ai pus-o pentru mine. N.R.“ Apoi, privi încântată broșa.

– Bărbatul acesta nu e adevărat.

– Crede-mă, este cât se poate de adevărat.

Când se întoarse acasă, Amy se duse imediat să vadă sculpturile neterminate; acum nu mai avea nici o îndoială în privința lor, nici un fel de temere. Știa exact ce expresie vor avea chipurile lor și cum o va reda.

– Ce păcat că nu poți veni cu noi, Ransom, spuse Selden, unul din oaspeții englezi. Această discuție a fost foarte interesantă.

– În aceeași măsură și pentru mine, minți Nick, politician.

Fusese o adevărată plictiseală și își pierduse răbdarea. În plus, nu era deloc sigur că-l interesa afacerea. Nu se putea gândi decât la după-amiaza și la noaptea care-l așteptau.

– Îmi pare rău că nu vă pot însoți, dar Rod este cel mai bun ghid pentru turul de vizitare a orașului pe care îl veți face.

Observă privirea surprinsă a lui Rod; era prima oară când se eschiva de la distracție. Până atunci, participase întotdeauna, deși cu un fel de detașare.

– Distracție plăcută, adăugă el bucuros să-i vadă plecând.

Telefonă imediat lui Amy și avu un moment de neliniște când aceasta îi răspunse abia după ce telefonul sună de cinci ori; avea o voce absentă, îndepărtată.

– Amy, iubito!

– Ah, Nick!

Căldura și dulceața vocii ei îl făcură să se destindă imediat.

– Ești ocupată?

– Da, scuză-mă că am răspuns atât de greu. Lucram la cei doi îndrăgostiți. Sunt plină de lut din cap până în picioare.

– N-are nici o importanță. Pot să vin?

– N-aș suporta să nu vii.

– Uite, îți las puțin timp. E bine dacă vin peste o oră?

– Perfect. Te aștept.

Închise telefonul și se rezemă de spătarul înalt al fotoliului din piele, privind la orizontul metropolei unde luminile străluceau exact ca diamantele pe care le cumpărase de dimineată.

„Te aștept“, îi spusese. Amy era femeia care știe să se țină de cuvânt.

Revăzu o scenă neplăcută cu Janet, fosta lui soție. Aceasta a fost singura persoană care reușise să-l înșele. Părea atât de dulce, atât de îndrăgostită de el. Apoi, imediat după ce s-au căsătorit, masca a căzut; nu deodată, ci puțin câte puțin. Mințise în legătură cu absolut totul, chiar și în privința faptului că-i plăceau câinii.

Nick vedea clar chipul frumos al fostei lui soții; revedea scena de parcă se-ntâmpla aieva, în fața sa.

Venise acasă de la o întâlnire similară celei de astăzi. Plecase devreme, ca să poată fi alături de ea. Se plângea atât de mult când trebuia să participe la anumite evenimente sociale pe care afacerile le impuneau, încât renunțase s-o mai roage. Nick ajunsese acasă, dar, spre dezamăgirea lui, ea era plecată. Venise după câteva ore; purta o rochie lucioasă, exagerat de scurtă.

– Bună, spuse laconic și se duse direct la bar, deși se vedea clar că băuse deja destul.

– Unde naiba a fost? o întrebă el, ceva mai dur decât intenționase.

– Nu sunt unul din muncitorii tăi de pe șantier, Ransom. Nu mai urla la mine.

Obiceiul ei de a i se adresa pe numele de familie când nu-i convenea ceva îl înfuria grozav. Îl deranja faptul că o femeie care provenea dintr-un mediu social atât de rasat putea vorbi tot atât de vulgar ca un muncitor oarecare.

– Ei bine? încercă el să afle ceva, stăpânindu-se.

Nu era pentru prima dată când se întâmpla așa ceva. În ultima vreme întârziase mereu, fără să dea niciodată vreo explicație.

– Am avut o întâlnire cu Sandra și n-a venit.

Nick se-ndoia că întâlnirea era cu acea Sandra, dar deja nu-i mai păsa; relația lor devenise deja mult prea neplăcută.

Condescendența cu care se purta cu mama și cu frații lui, remarcele ei răutăcioase despre proveniența lui, toate acestea îl deranjau. La început, îl considerase un „tip dur“ foarte interesant; curând însă, singurul lucru interesant devenise contul lui din bancă.

– Foarte nepoliticos din partea... Sandrei, spuse el ironic.

– Ce vrei să spui? Și ce-ai vrea să fac? Să stau aici și să te aștept toată noaptea? Sau, dacă nu, să particip la acele întâlniri plictisitoare unde ai vrea să mă târăști? Unde totul este la fel ca tine: plictisitor, plictisitor, plictisitor.

Ei bine, Janet nu se mai plictisise mult timp. La scurt timp după aceasta, a vrut să divorțeze pentru a se putea căsători cu persoana cu care se tot întâlnea și al cărei nume se dovedi a fi Bill.

Janet nu fusese altceva decât o fetiță răsfățată. Și totuși, când încercase s-o răsfete la începutul căsătoriei lor, îi reproșa mereu că este „stângaci“ și „vulgar“.

Acesta era un alt motiv pentru care se simțea atât de puțin sigur pe el – în afară de Windom. Era ciudat cum fantomele trecutului îl chinuiau.

Poate și Amy era încă sub impresia trecutului. Îi va lăsa timpul necesar să uite ce-a fost.

Totuși, acum, relația lor promitea să fie bună; chiar foarte bună, mai presus de orice așteptări. Nick se gândi din nou la toată plăcerea și bucuria nebună a nopții și zilei petrecute împreună.

Amy făcuse ca totul să fie frumos.

De data aceasta, va fi foarte atent. Nu va uita nici o clipă că Amy nu era ca Janet; de fapt, nu era ca nici o altă femeie; era pur și simplu ea însăși. O femeie cu un har care-i dădea personalitate, așa cum biata Janet n-ar fi putut fi niciodată.

Va trebui, de asemenea, să nu dea frâu liber geloziei lui prostești, să nu se mai gândească la episodul Windom.

Era timpul să plece. Dorea să-i cumpere ceva, dar ce?

Cum era poezia de care amintise Rod? Ceva despre vin și trandafiri. Nu era greu de realizat; îi va aduce un camion cu flori și cel mai vechi vin pe care-l va găsi. Și poate și ceva pentru cățel.

Capitolul 7

Amy se plimba în jurul statuii înfățișând cei doi îndrăgostiți, verificând-o din fiecare unghi. Era elocventă și expresivă. Nu-i venea să creadă că progresase atât de mult într-o săptămână.

De fapt, toată săptămâna i se părea incredibilă. Cele șapte zile pe care le petrecuse împreună cu Nick îi schimbaseră universul.

Lătratul nerăbdător al lui Bucluc o readuse la realitate. Trebuia să meargă să-i cumpere mâncare.

În timp ce stătea la rând la casă în magazin, zări din nou ziarul „Ultimul cuvânt“ și încercă să ignore titlul ostentativ de pe prima pagină, numai că nu putu. Istoria se repeta.

„NOUĂ COMBINAȚIE — SCULPTORIȚĂ
MONDENĂ, MAGNAT DUR“.

Privi lung fotografia în care ea și Nick fuseseră surprinși sărutându-se în fața magazinului de bijuterii. Așadar, lumina blițului nu fusese o simplă închipuire.

Amy simți o ușoară ameteală; inima începu să-i bată cu putere și fu cuprinsă de valuri de transpirație. Din fericire, casierita nu era una din fetele pe care le cunoștea. Oricum, îi evită privirea în timp ce aștepta restul. Aceasta, însă, izbucni imediat:

– Ah, sunteți Amy Hill. Voi spune tuturor c-am servit o clientă faimoasă. Vă doresc o zi bună.

Amy reuși să schițeze un zâmbet înghețat și plecă rapid. Cum ajunsese acasă, auzi telefonul sunând. Hotărî să nu răspundă. Apoi, ridică totuși receptorul, gândindu-se că s-ar putea să fie Nick. Chiar el era.

– Amy?

– Da.

– După vocea pe care o ai, îmi dau seama c-ai văzut fițuica aceea dezgustătoare.

– Da.

– Îmi pare rău. Te simți bine, iubito?

– Da, șopti ea cu greu.

– Intenționez să merg la New York și să le distrug biroul, dar Rod și avocații mei m-au convins să renunț la această idee.

– Foarte bine.

Ca și prima dată când pățise la fel, Amy nu știa dacă îi vine să plângă sau să râdă.

– Pari mai liniștită acum.

– Chiar sunt.

– Mă bucur. Pusesem la cale o mulțime de contraatacuri, dar avocații mei sunt convinși că asta n-ar fi făcut decât să înrăutățească situația. Sfatul lor este să lăsăm ca toată povestea să se stingă de la sine, ceea ce cred că se va și întâmpla. Nu merită să facem scandal. Vreau să nu-ți mai faci griji, Amy.

– Voi încerca. Dar, nu-nțeleg de ce nu mă lasă în pace. Doar nu sunt o persoană publică.

Se opri scurt. Ea, nu, dar Jeff Windom și Nick Ransom, da.

– Dar, e adevărat, tu ești, continuă ea.

– Presupun că da. Întotdeauna am exasperat mass-media cu discreția mea. Probabil că acum se răzbună pentru îndelungata lor frustrare.

– Adică?

– N-au putut să scoată la iveală nici o murdărie în legătură cu tine. Pun pariu că te-au verificat până în cele mai mici amănunte, dar n-au găsit nimic suculent

care să le alimenteze intriga în povestea din Boston. Acum, încearcă din nou. Cred că n-avem încotro, Amy. Îmi displace să te văd implicată în așa ceva și frustrarea mea este că nu pot să-i fac pur și simplu să dispară pentru totdeauna.

Tonul lui devenise atât de fioros, încât Amy izbucni în râs.

– Eroul meu.

– Ei, așa mai merge. Trebuie să plec acum, iubito. Ne vedem la cină. Crede-mă, totul va fi bine.

Când închise telefonul, Amy era deja dispusă să-l creadă. Cu atât mai mult în seara aceea, când o invită la o cină cu totul deosebită. Și, pe măsură pe zilele treceau, fără alte neplăceri, era din ce în ce mai convinsă că reușiseră să treacă peste acel incident.

Toamna fusese întotdeauna anotimpul preferat al lui Amy, iar anul acesta era absolut superbă.

Serile și sfârșiturile de săptămână petrecute înainte în singurătate, se transformaseră în adevărate comori. Niciodată nu fusese atât de ocupată, dar și atât de

fericită. Ziua lucra la statuie, cu excepția rarelor ocazii în care lua masa cu Rhoda sau cu vreo prietenă de la muzeu, iar nopțile și sfârșitul de săptămână erau în exclusivitate pentru Nick. Cu fiecare zi și noapte ce trecea, fericirea ei era ca o cupă gata să se reverse, din care îi era teamă să nu irosească nici un singur strop. Nick era bărbatul perfect, iar viața ei alături de el atât de minunată, încât uneori părea ireală.

Își petreceau weekendul, în general, la cabana lui din pădure. Treceau, din când în când, pe la apartamentul lui care, deși utilat cu tehnologia cea mai modernă, avea nevoie de un artist pentru a se transforma într-un loc mai primitiv și mai cald. Nick prefera însă mansarda lui Amy.

În serile lungi de iarnă, Nick îi povestise o mulțime de lucruri despre el: cum cutreiera, copil fiind, străzile Bostonului, cum trebuise să-și întrerupă din când în când studiile, apoi despre orele nesfârșite când muncise în docuri și în construcții, despre începuturile sale în calitate de contractant furnizor și constructor și despre ascensiunea ca șef al Companiei Ransom. Un lucru reieșea clar din toate aceste povestiri: întreaga lui viață urmărea firul roșu neîntrerupt al cinstei, curajului și inteligenței.

Descoperea din ce în mai mult un om extrem de complex, alternând de la muncitorul constructor la artistul frustrat.

– În mod ciudat, spuse el o dată, am impresia că arta mea este să fac bani, tot așa cum sculptura este arta ta, oricât de nebunește ar suna aceasta.

– Dar nu sună deloc nebunește. Am citit mai demult o poezie minunată, ceva despre „lumina piezișă a soarelui“ la o anumită oră a după-amiezii pe Fifth Avenue din New York. Poetul spunea că dacă n-ar fi existat Rockefeller n-ar fi existat nici aceste clădiri care să dea luminii acea aură magică. Fără arta ta de a face bani, n-ar exista acele locuri minunate în care locuiesc atâția oameni și n-ar exista un loc pentru statuile mele.

– De când te-am cunoscut, n-a fost nici măcar o singură dată să nu spui exact ceea ce aveam nevoie să aud, Amy.

– Este minimum ce pot face și oricum, prea puțin față de bunătatea ta.

Nick continua să-i aducă în fiecare zi câte un dar, ca și cum era un copil și anul întreg un nesfârșit Crăciun. Felul lui de a fi o copleșea și o fascina. Cea mai mică dorință i se îndeplinea imediat.

Într-o seară, spusese c-ar fi interesant să aibă la cină „hot dog“ și începu să-i pregătească.

– În nici un caz nu vei face așa ceva. Odihnește-te. Mă ocup eu de totul.

Telefonă și comandă imediat la cel mai bun restaurant cu un astfel de specific din oraș.

– Timpul tău e prețios. Nu ca al... ezită puțin. Am mai fost căsătorit, Amy. Am divorțat cu mulți ani în urmă.

Îi povesti pe scurt despre fosta lui soție care-l înșelase în repetate rânduri, o dată chiar cu unul din prietenii lui.

Amy înțelese acum de ce era atât de tensionat când ea se arăta prietenoasă față de Rod Wales, mai ales că acesta și Jeff aveau atâtea în comun. Pe un singur lucru nu era Nick gelos: pe munca ei. Îi spusese de la început cât de mult o apreciază pentru faptul că e artistă.

În această stare de fericire se afla Amy când își văzu statuia cu îndrăgostiții turnată în metal. Langella spunea că este cea mai frumoasă lucrare a ei și că-i reușise tocmai pentru că nu idealizase nimic.

Abia așteptă inaugurarea proiectului, programată la sfârșitul lui octombrie.

Când veni în sfârșit ziua, Nick Ransom părea să nu fi fost niciodată mai fericit. Stătea lângă Amy, bucurându-se de bucuria ei la vederea celor trei statui acoperite, așezate în centru. Fuseseră amândoi de acord să supravegheze a doua zi amplasarea fiecăreia la locul ei, pentru că era mai interesant să fie dezvelite toate trei în același timp.

Ascultând doar pe jumătate cuvântările bombastice ale politicianilor, Nick o privea pe Amy, minunându-se încă o dată de frumusețea părului și a ochilor ei.

Apoi, veni rândul său să vorbească. Se ridică și merse la microfonul de la pupitru. Mototoli foaia cu discursul care i se pregătise deja și începu să vorbească, privind în față oamenii adunați acolo – chipuri ale unor oameni obișnuiți, ca tatăl și mama lui, rudele lui, el însuși. Chiar când i se păru că aude clar pe cineva spunând „Prostii!” continuă nestingherit, remarcând că venise din partea reporterilor, nu a televiziunii. Termină repede; niciodată nu vorbea mai mult de cinci minute în față oricărei adunări de oameni. După care, cu imensă mândrie, o prezență pe sculptorița Amy Hill.

I se citea pe chip fericirea urmărind reacția oamenilor față de ea. Discursul ei a fost și mai scurt decât al lui:

– Ceea ce doresc să vă spun este exprimat în aceste statui. Sper să vă placă.

Trase frângiile și dezveli cele trei statui: grupul de câini care, în jocul lor vesel, parcă dansau, fetița cu mingea, de o sensibilitate care mișca până la lacrimi și cei doi îndrăgostiți stând pe o bancă.

Expresia pe care Amy o immortalizase în această statuie îl înnebunea pe Nick. Felul în care femeia privea bărbatul era exact același în care Amy însăși îl privea pe el.

Întreaga adunare izbucni în aplauze. Amy se îmbujoră de plăcere și ochii ei mari și blânzi se umplură de lacrimi.

Orchestra începu să cânte și lumea să se agite în jurul lui și al lui Amy, felicitându-i. Rhoda Silver și Rod Wales tocmai veneau spre ei.

– Văd c-ați făcut cunoștință, spuse Nick zâmbind, gândindu-se ce minunat ar fi ca și cei mai buni prieteni ai lor să formeze un cuplu.

– Sigur că da, răspunse Rod, privind-o entuziasmat pe Rhoda.

Apoi Nick se îndreptă spre Amy, așteptând răbdător să termine cu administratorii, după care o sărută.

– Ai fost grozavă.

– Și tu. Uite-o pe Rhoda!

Amy îl luă de mână și porniră amândoi spre prietenii lor.

O cameră de filmat apăru din senin, orbindu-i cu lumina blițului.

– Un zâmbet, Amy! Și tu, Nick! spuse o voce răgușită.

Individul cu aparatul de filmat zâmbea prostește în fața lor, cu chipul gras și tâmp, cu o mustață subțire.

– Dispari mai repede! îl sfătui Nick.

– Haide, Nick! Nu face pe îngâmfatul cu noi. Ce ne spui pentru „Ultimul cuvânt?”

Numele ziarului veni ca o lovitură pentru Nick care se abținea cu greu să nu-l bată pe reporter. Acesta însă, insistă, cu camera ațintită asupra lui Amy.

– Încă o fotografie, Amy, să se vadă bine decorațiile, continuă el, cu ochii lui de viezure îndreptați spre bijuteria unicat pe care aceasta o purta. Povestește-ne despre sinecura ta.

Acest cuvânt calomnios îl scoase complet din minți pe Nick. Se părea că acest reporter își dorea moartea.

– Îți repet: dispari!

Nick apucă aparatul și trase, reporterul fiind pe punctul de a se înăbuși, strangulat cu cureaua acestuia.

– Nic, îl rugă Amy, punând o mână pe brațul său.

Văzând-o palidă și speriată, Nick nu mai rezistă. Îl prinse pe reporter de revere și începu să-l scuture.

– Te voi da în judecată pentru agresiune!

– Nu vei îndrăzni, vierme! interveni Rod.

– Mulțumesc, Rod, dar pe acesta îl vreau eu.

Vorbi atât de calm, încât pumnul care urmă îl luă total prin surprindere pe reporter; urmă o a doua lovitură în stomac, după care Nick îi smulse aparatul. Camerele de luat vederi din partea televiziunii începură să se agite în jurul lor.

Nick înjură ca pentru sine; ar fi trebuit să se stăpânească. Întorcându-se spre Amy, o văzu tremurând și o conduse imediat la mașină. Rod și Rhoda îi urmau.

– Amy, te simți bine? Îmi pare rău pentru această izbucnire, dar nu puteam să-l las să-ți vorbească așa.

– Sunt bine.

Încercă să zâmbească, dar buzele îi mai tremurau încă.

– Imediat ce vom sărbători, vom uita totul.

Se urcă în mașină și Nick o luă de mână. Avea mâinile reci și fața crispată. Toată bucuria pierise de pe chipul ei.

„Dumnezeule!“! se gândi el. „Poate că nu era vorba numai despre acele lovituri. Poate că scena îi amintise iar de Boston și de Windom. Poate că regreta că-l părăsise, prea arăta complet distrusă“.

– Bravo, Ransom. Te-ai descurcat bine, spuse Rod, urcând împreună cu Rhoda în spate. Cum te simți, Amy?

– Sunt bine.

Numai că Nick nu vedea.

Tăcură tot drumul până la restaurantul Cambria, unde Nick rezervase un salon pentru a sărbători. Se gândi că gestul lui îi va face plăcere lui Amy, deoarece la acest restaurant comandase pentru prima lor cină.

– Am ales bine? o întreabă încet.

– Perfect. Faptul că n-ai uitat este perfect.

Când s-au așezat, îl luă de mână, făcându-l să se simtă mai bine. Și totuși, lipsea ceva. Era ziua ei cea mai importantă și el îi luase toată strălucirea.

Amy făcea eforturi să pară veselă, pentru a nu-l dezamăgi. Nick gândise totul, în cele mai mici amănunte, pentru a-i face plăcere. Până și mâncarea era ornată și aranjată cu o fantezie debordantă, menită să-i încante ochiul de artistă.

– Este atât de frumos... după scena dinainte, spuse Amy încet, profitând că Rod și Rhoda erau atât de absorbiți într-o discuție, încât nu-i auzeau.

– Știi că prefer să-mi tai un braț decât să fac ceva ce nu-ți place, iar acum, uite, am simțit că ți-am stricat ziua.

Ochii ei mari și calzi îl priveau înțelegători, dar puțin mirați. Plin de teamă, Nick descoperi în ei ceva ce nu mai văzuse până atunci – un fel de distanțare.

– Dar, ți-am mai spus, continuă el, nu-l puteam lăsa să-ți vorbească așa. Mă înțelegi?

– Sigur că înțeleg și te iubesc pentru asta, numai că..., e atât de urât. Este ca și cum nu vom fi lăsați niciodată să uităm. Să uităm ce s-a întâmplat în Boston. Trecutul meu este un fel de pată neagră care ne va urmări mereu.

– Ceea ce spui este o nebunie, iubito.

Observară amândoi că prietenii lor terminaseră de discutat.

– Vorbim mai târziu despre asta, spuse Amy repede, făcând un efort pentru a părea veselă și a întreține o conversație plăcută, pentru a nu strica petrecerea.

Pe Nick însă nu-l mai interesa nici petrecerea, nici nimic altceva, decât Amy. Ar fi vrut să fie singur cu ea, să lămurească lucrurile și, mai ales, să-i vadă reacția la ceea ce avea el în buzunar. Dacă totul ar fi mers bine, i-ar fi oferit acel dar chiar acolo, pentru că ocazia ar fi fost perfectă. Așa cum stăteau lucrurile, nu se mai putea. Era furios pe prostia pe care o făcuse. Ar fi trebuit să-și păstreze calmul.

Când ceilalți doi plecară, Rhoda pentru că trebuia să organizeze o paradă a modei, iar Rod pentru că avea de terminat o lucrare la birou, Nick se întoarse spre Amy zâmbind și cuprinzându-i mâinile.

– Să discutăm. Unde vrei să mergem? La Institutul de Artă?

Știa că-i place grădina de acolo și spera ca atmosfera s-o liniștească.

– Nu vreau să mai văd lume astăzi. Să mergem acasă la mine, dacă nu te deranjează.

Imediat cum intrară în apartament, Nick se destinse în atmosfera caldă și primitoare care-l făcuse întotdeauna să se simtă bine. Amy, însă, arăta tristă și epuizată.

– Te iubesc, spuse el, punându-și tot sufletul în aceste cuvinte.

– Și eu te iubesc.

Tonul pe care o spusese îl îngheță; era altfel de cum obișnuia s-o spună.

– Vino, ești extenuată.

Se așezară pe canapea și el îi mângâie părul mățos, ținând-o cu capul pe umărul său.

– Mâine va fi o nouă zi.

Tăcură amândoi câteva minute.

– Vreau să-ți spun ceva, începu el. Nu este vorba despre o propunere de serviciu...

Amy, care de obicei reacționa imediat la glumele lui, apreciindu-i simțul umorului, zâmbi stins de data aceasta.

– Dar despre ce fel de propunere, Nick? continuă el în glumă, cu voce subțire, ca de femeie. Despre o propunere de căsătorie, răspunse tot el cu vocea lui.

Apoi se îndepărtă puțin și scoase din buzunarul hainei cutiuța în care se afla inelul.

Amy o deschise și privi lung inelul.

Durase o lună până când Nick găsisese ceea ce dorea. Apelase și la ajutorul lui Chandler, care venise în cele din urmă cu el, cumpărat din New York pe baza unui catalog al casei de licitații Sotheby, cu bijuterii din epoca victoriană. Pietre de lună și diamante cenușii – nici nu știuse că există o astfel de culoare de diamant – montate aproape în semilună, despre care Rhoda Silver îi spusese că este simbolul zodiei Racului.

– Nu există ceva mai frumos, șopti Amy, fără să-și dezlipească privirea de la inel.

– Nu există ceva mai frumos decât tine, Amy. Inelul trebuia să fie pe măsură. Dă-mi voie să ți-l pun pe deget.

Amy ridică privirea și ochii ei erau plini de dragoste, dar în același timp exprimau ceva ciudat, ceea ce Nick nu putea descifra; un fel de nehotărâre.

– Amy, vreau să mă căsătoresc cu tine mai mult decât orice pe lume. Este firesc atunci când doi oameni se iubesc așa cum ne iubim noi, nu-i așa?

– Da, dar ce fel de soție aș fi eu? Tu ești mereu în lumina reflectoarelor, ești o persoană publică. Nu te poți căsători cu o femeie căreia i s-a făcut o astfel de publicitate.

Nu-i venea să creadă ceea ce auzea.

– La naiba cu toată lumea. Important este cum privim noi lucrurile și ceea ce simțim unul pentru celălalt.

Îl durea faptul că Amy nu acceptă. O suspiciune oribilă i se strecură în suflet: dacă flacăra iubirii ei pentru acel Windom nu se stinsese încă?

– Poate că e prea devreme, Nick. Poate că ar trebui să continuăm... ca și până acum, măcar un timp, până se potolește această nebunie.

– Nu vreau să mai continuăm ca până acum, Amy. Acesta este unul din motivele pentru care vreau să ne căsătorim. Nu-mi pasă deloc de ce se spune despre mine, dar îmi pasă enorm ce se spune despre tine. N-am putut suporta ca acel idiot să vorbească despre tine etichetându-te drept amantă. N-ar fi îndrăznit să ți se adreseze așa dacă erai soția mea.

Dac-ar putea-o face să înțeleagă, dacă n-ar mai fi atât de nesigur de dragostea ei...

– Te iubesc pentru că vrei să mă protejezi, dar acesta nu e un motiv de a te căsători.

– Sigur că nu e! Îl exaspera. Este doar unul din miile de motive.

Ezitatea ei îl scotea din minți. Brusc, se simți copleșit de toate întâmplările zilei, zdrobit ca sub

dărâmturile unei clădiri. Furia împotriva lui însuși pentru că stricase ziua lui Amy, furia împotriva reporterului care scormonise trecutul, gelozia care-l rodea, nesiguranța, toate se adunară într-o explozie de furie direcționată spre o țintă greșit aleasă.

– Știi ce cred? Cred că încă îl mai iubești pe Windom.

Amy, uluită, se congestionă la față. Deschise gura, apoi o închise.

– Știi că nu e adevărat, Nick, spuse ea în cele din urmă. Cum poți spune așa ceva?

– Pentru că asta cred. Dacă m-ai iubi, ai accepta. Nu există alternativă.

– Nu se poate să nu existe alternativă. N-am spus decât că trebuie să mai așteptăm puțin, cred eu.

– Cu alte cuvinte, răspunsul este „nu“.

Îl privea, dând din cap, de parcă nici nu-l mai cunoștea.

– N-am spus asta. Știi doar c-ar trebui să mai așteptăm.

Era un mod delicat de a-i spune că totul se terminase. Nick nu mai suportă să mai audă ceva și plecă.

Amy rămase pe loc, privind în urma lui. Refuza să înțeleagă, atât de îngrozitor era ce se întâmplase.

Apoi alergă la ușă, încă ținând cutia cu inelul în mână, strigându-l.

Plecaseră însă. Amy intră în casă. Regreta că nu-și alesese cuvintele potrivite pentru a-l face să înțeleagă, regreta neîncrederea lui în el și în ea.

Deschise din nou cutia și privi inelul; diamantele străluceau aidoma unor stele întunecate – stelele întunecate ce o urmăreau și o stigmatizau.

Bine, dar asta era o absurditate! Întreaga ei viață nu fusese decât un efort de a sfida și învinge o soartă potrivnică. Niciodată nu se lăsase copleșită de sentimentul inutilității și nu avea de gând s-o facă tocmai acum, deși, trebuia să recunoască, astăzi fusese de-a dreptul enervantă.

În definitiv, Nick a fost foarte sexy când l-a lovit pe acel reporter înfiorător. Iar ea se purtase atât de prostesc în timpul acelei mese grozave, încât acum se simțea dezgustată de ea însăși. Chiar pentru acel prânz festiv, Nick se străduise enorm să-i facă o surpriză.

Și ce dacă era nesigur? Ce bărbat n-ar fi fost, după o experiență în căsătorie ca a lui? Să fii îndrăgostit de o femeie hipersensibilă care începea să tremure și să

dea înapoi la vederea unui inel de logodnă! Iar ea, să reacționeze ca și cum un ziar de scandal ar fi tot publicul! Dacă Nick nu era încă sigur de iubirea ei, trebuia să-i risipească orice îndoială.

Hotărâtă, luă inelul și-l puse pe inelarul mâinii stângi. Se potrivea perfect – de altfel ca tot ceea ce Nick făcuse pentru ea. Tot așa cum Nick însăși, cu toată încăpățânarea și gelozia lui era perfect pentru ea.

Îl va suna chiar acum.

Era aproape ora șase și secretara trebuie să fi plecat de-acum. Nu răspunse nimeni nici la birou, nici în apartamentul lui, nici la cabană. Sună, în cele din urmă, la apartamentul din Turn.

Rod Wales ridică prea târziu receptorul. S-ar fi putut să fie Nick, se gândi el. Nu știa dacă să-l sune chiar acum sau să-l lase până a doua zi. În ultima vreme nu mai păruse atât de montat în afacerea Windom și, după cum lăsase să se vadă la prânz, nu i-ar fi plăcut prea mult să fie deranjat.

Rod zâmbi. Înțelegea foarte bine, pentru că și lui, Rhoda i se părea cu totul deosebită. Apoi, își adună gândurile și începu să lucreze la raportul referitor la propunerea japoneză.

Auzi pași, o ușoară agitație a dobermanilor și, spre surprinderea lui, intră Nick cu o figură amenințătoare, ca un aer care se pregătea de un uragan.

– Chiar mă gândeam dacă să te sun sau nu.

Nick se trânti pe unul din fotolii și-și aprinse o țigară. Se vedea clar că-l frământa ceva.

– Despre ce e vorba? Dacă e în legătură cu afacerea din Tokio, poate să mai aștepte.

Acum Rod era sigur că se-ntâmplase ceva cu Nick, pentru că numai foarte rar era atât de ursuz.

– Pierrepont.

Nick deveni atent. Roger Pierrepont, bun prieten al familiei Windom, deținea terenul alăturat și se dovedise tot atât de reticent ca și Windomii de a-l vinde lui Nick.

– Se pare că afacerea cu Grupul Kaufman n-a mers. Tocmai am aflat aceasta acum o jumătate de oră.

– De la Bernie? Întrebă Nick zâmbind.

Bernie era spionul lor industrial cel mai abil.

– De la cine altcineva? Și când te gândești la dreptul de trecere...

Ca urmare a legii dreptului de trecere pe o altă proprietate, acordat deținătorilor de proiecte publice, Nick îi avea la mână pe Windomi; putea să ceară

servitute de trecere, să construiască drumuri de acces pe proprietatea alăturată, chiar să-i șantajeze să vândă terenul Companiei Ransom.

– Unde e Pierrepont acum?

– În Caraibe! Se întoarce peste câteva zile.

– Aranjează-mi să plec cu avionul la noapte, Rod.

– Credeam că pregătești o petrecere de logodnă...

După cum se crispă Nick, Rod își dădu seama că făcuse o gafă.

– Aranjează-mi plecarea, repetă Nick, apoi plecă să-și facă bagajul.

Se-ntâmplă ceva grav, se gândi Rod în timp ce forma numărul aeroportului. Nick nici măcar nu întrebese unde urma exact să plece. Putea pur și simplu să-i telefoneze sau să-i telegrafieze lui Pierrepont. Probabil se întâmplase ceva între el și Amy. Nick întotdeauna fugea așa când era deprimat.

– Mulțumesc, spuse Nick când Rod îi dădu toate informațiile în legătură cu călătoria pe care urma s-o facă. Ne vedem în câteva zile. Dacă te supără băieții, cheamă-l pe Kim.

Apoi plecă.

Întrerupt deja din lucru, Rod deschise televizorul. Erau știrile – scenă cu scenă, filmul dezastrului de dimineață.

„Nicholas Ransom cel Dur“, anunța reportera răspicat, șeful uriașei Organizații Ransom a dat un adevărat spectacol în această dimineață la deschiderea proiectului de locuințe din cadrul Turnurilor Ransom, unde participa alături de sculptorița Amy Hill care nu demult a fugit din biserică înainte de a se căsători, în prezent prietena sa căreia i-a comandat lucrările...”

Rod nu mai suporta să mai audă și restul. Înainte de a închide televizorul, pe ecran apăru imaginea oribilă a lui Nick lovind reporterul; lângă el, Amy, cu buzele întredeschise, părea o păpușă cu aer tâmp, parcă nici n-ar fi fost ea.

Rod spera ca Amy să nu se uite tocmai acum la televizor. Poate trebuia s-o sune. Poate era totuși mai bine să n-o facă. Ceva nu era în regulă între Amy și Nick și nu era cazul ca un al treilea să intervină.

Capitolul 8

Amy își spăla mâinile murdare de lut și făcu un pas înapoi pentru a examina acel cap. Reușise, constată ea cu imensă bucurie; reușise să redea ținuta semeață a capului, gâtul puternic, ochii pătrunzători, freamățul buzelor, linia seducătoare, ușor oblică a nasului.

Se lăsă în jos, fără să-și dezlipească privirea plină de admirație de la lucrare și-și aprinse o țigară. Doar cu patru zile în urmă credeam că nu voi mai putea lucra niciodată, se gândi.

Se ridică din nou și examinează cu și mai multă atenție capul. Era într-adevăr terminat, gata de a fi turnat. Mai avea doar de ales finisajul, patina care să-i redea cel mai bine esența.

O dureau toți mușchii. Lucrase din nou non-stop. Lucrarea aceasta mersese chiar mai bine și mai repede decât cele din cadrul proiectului. Era foarte posibil să fie singurul lucru palpabil ce-avea să-i rămână.

Gândul acesta îi reînnoi durerea. Cele patru zile i se păuseră o eternitate. La început, paralizată din cauza șocului, nu putuse să plângă. Apoi, lacrimile o copleșiseră, de nestăpânit, mai ales că văzuse și buletinul de știri.

A doua zi dimineață fusese și mai rău. Trebuia să meargă să supravegheze amplasarea statuiilor. I-ar fi fost imposibil să reziste dacă reporterul acela ar fi apărut din nou. Din fericire, nu apăruse. Se întreba dacă nu cumva Nick îl împiedicase să vină. O durea îngrozitor gândul la Nick.

Amplasarea statuiilor reuși să o mai liniștească puțin. Orice s-ar întâmpla, îi rămânea acel har al ei care era ca o salvare, un receptacul al tuturor stărilor emoționale.

Se hotărî să nu se mai uite câteva zile la televizor și nici să mai citească ziare, cu excepția articolelor de specialitate. Langella îi telefonase să o felicite pentru aprecierile din cronicile de artă și lucrul acesta o mai ajutase să suporte acele momente.

Atunci, avu o inspirație salvatoare: va începe o nouă lucrare. Știa exact care anume.

Era greu de crezut că reușise s-o termine în aceste câteva zile, dar lucrase din nou până la epuizare, tocmai pentru a nu se mai gândi la nimic altceva.

Acum, când terminase de lucrat și nici nu mai avea alte planuri, melancolia amenința din nou.

Rătăci fără țință din încăpere în încăpere și se opri în cele din urmă în atelier, pentru a privi din nou capul din lut al lui Nick Ransom. Asemănarea era perfectă și părea viu; atât de viu, încât te așteptai să înceapă să vorbească.

Se rezemă de cadrul ușii, cu trupul întreg o rană vie. Niciodată nu și-ar fi închipuit că vor trece patru zile fără nici un semn din partea lui. Era incredibil ca un om cu o minte atât de limpede și de rațională ca a lui să se înșele în așa măsură în privința ei și să nu-și dea seama cât de mult îl iubește.

Avu un frison de teamă, iar gândul îi deveni insuportabil. Nu putea înțelege nici îndoielile ei stupide din acea zi. Nu-și găsisese cuvintele pentru a-l face să înțeleagă, nu avusese curajul să lupte împotriva incertitudinii lui. Poate că nu era atât de puternic precum își închipuise.

Acum, totul era zadarnic. Gândurile acestea aveau s-o înnebunească. Se duse să ia fructe și bomboane, pentru copiii care-i vor suna la ușă în această seară de Halloween, poate astfel va mai uita durerea ei.

Într-adevăr, sună soneria. Amy luă o punguță cu bomboane și câteva monede și se duse să deschidă. Se uită prin vizor, dar nu văzu pe nimeni. Zâmbi, gândindu-se că puștii care sunaseră erau atât de mici încât nu-i vedea. Cineva strigă obișnuitul „Dai ceva sau te așteaptă o farsă“. Ezită; semăna cu vocea unui bărbat! Vocea lui Nick.

Hotărât lucru, începuse să-și piardă mințile. Decise totuși să deschidă. Uluită, îi văzu pe cei doi dobermani, Ace și Deuce, așteptând atenți în fața ușii. Ace purta pe cap o pălărie din hârtie neagră de vrăjitoare, iar Deuce, una portocalie. La gât aveau agățați săculeți mici din catifea. Observă în cele din urmă, cuprinsă de o bucurie fără margini, că pe pălăriile lor scria cu litere strălucitoare „MĂ“ și respectiv „IERTI“?

Hohotind de plâns și de râs în același timp, Amy începu să strige nebunește:

– Unde ești? Ieși de unde te-ai ascuns și vino!

Deghizat în hoț, Nick apăru zâmbind de după colțul coridorului

– Putem intra? întrebă el blând. Te rog.

Prea copleșită pentru a mai putea rosti vreun cuvânt, cu lacrimile inundându-i fața, Amy le făcu loc să intre, deschizând larg ușa.

– Te rog, șopti Nick ținând-o în brațe, lasă-mă să-ți povestesc tot ce s-a întâmplat. Amy, iubita mea.

– Nu încă. Nu acum. Discuția poate să mai aștepte.

Mângâierile cu care se redescopereau unul pe celălalt și sărutările lor au spus totul, iar privirile lor făcură legământul de a nu se mai despărți niciodată.

– Niciodată de-acum înainte, spuse el în cele din urmă, iar cuvintele ei deveniră ca un ecou.

– N-aș mai putea trăi încă patru zile ca acestea, Nick.

– Nici eu.

Clipa de extaz împărtășit pecetlui legământul lor.

– Este mult prea bine pentru a fi adevărat. Amy, crezi că mă poți ierta? Dac-ai ști cât de rău îmi pare...

– Nu ți-ai dat seama că te-am iertat deja? Aproape că m-am iertat și pe mine.

– Ce vrei să spui? N-ai avut nici o vină. Eu m-am purtat prosteste, ca un adolescent.

– Nu te mai gânde. Acum s-a terminat.

– Nu înainte de a lămuri complet această poveste. Am crezut că înnnebunesc gândindu-mă că încă îl mai

iubești pe celălalt. Acum îmi dau seama cât de prost am fost. Nici o femeie nu m-a iubit vreodată ca tine. Dar, să încep cu începutul. Este ceva legat de... Boston. Nu, n-are nici o legătură cu tine, o liniști el imediat.

– Nu înțeleg.

– Ascultă-mă.

Îi povesti ce se întâmplase familiei lui când au fost evacuați de pe proprietatea aparținând familiei Windom. Ce ciudat, se gândi Amy, că lumea lui și a ei s-au întâlnit după atâția ani, împlinind astfel un destin.

Îi povesti apoi despre obsesia lui de-a cumpăra acel teren și de a construi acolo un complex de locuințe pentru populație, atât de frumos și perfect, încât să-i sfideze pe cei din categoria Windomilor.

Când ajunse la episodul Roger Pierrepont, Amy îl întreabă nerăbdătoare:

– Și? Va vinde?

– Mi-a și vândut, anunță el cu un zâmbet triumfător, apoi îi explică amănuntele tranzacției. Dar, după cum am spus, n-aș vrea să crezi că dorința mea de a te avea pe tine și terenul este o răzbunare personală împotriva lui Jeff Windom.

– Ar fi fost firesc.

– Ești minunată. Poate te-ntrebi, continuă el după o pauză, cum am putut rezista patru zile întregi fără să dau nici un semn.

– M-am gândit că totul s-a terminat între noi.

– Dumnezeuule, așa ceva ar fi fost cu neputință. M-am aflat într-un război cu... mine însumi. Mai întâi, timp de două zile a trebuit să mă ocup de obiectivul Pierrepont. Am redevenit vechiul Nick Ransom – mașinăria de făcut afaceri. Nu m-am mai gândit la nimic altceva decât la soluția cea mai bună pe care s-o găsesc. Și, ca de obicei, a funcționat perfect. Dar, la sfârșitul celei de-a doua zile, robotul s-a transformat din nou în om. Nu mă gândeam decât la tine și simțeam o durere insuportabilă. În noaptea aceea am făcut ceva ce-am mai făcut doar de trei ori în viață – m-am îmbătat, singur în camera mea. Când mi-am revenit, mi-am petrecut mult timp analizându-mă. Concluzia a fost c-am făcut cea mai mare greșală din viață lăsând gelozia să-mi întunece rațiunea. Când m-am întors în Chicago, acum câteva ore, mi-a fost pur și simplu teamă să-ți telefonez. M-am gândit că, dacă eu nu pot s-ajung la inima ta, poate căteii vor reuși. Și nu m-am înșelat. Apropo...

Sări din pat, se-mbracă și aduse din living cei doi săculeți din catifea neagră.

– Halloween fericit!

În primul săculeț era o broșă în formă de dovleac, din opal, iar în cel de-al doilea, o pisică din onix cu ochi din peridot.

– Este... prea mult.

– Deloc; sunt pe măsura ta. N-am putut rezista să nu cumpăr aceste fleacuri. Și știi de ce? Pentru că niciodată n-am avut o sărbătoare cum se cuvine. Singurele dăți când simțeam o atmosferă mai festivă erau de Crăciun, dar nici atunci întotdeauna.

– Nici eu nu prea am amintiri grozave legate de sărbători.

– De-acum înainte, îți voi face o sărbătoare din fiecare zi.

Între râs și plâns, Amy îl sărută din nou.

– Ce-ai zice de-o petrecere? Una mică, la care să-i invităm pe Rod și Rhoda.

– Îmi place ideea. Mai ales că avem de anunțat ceva, nu-i așa?

– Da, Nick. De data aceasta, da. Telefonează-le tu, în timp ce mă îmbrac.

Când reveni în living Nick observă imediat inelul pe degetul ei.

– Amy, îl porți? L-ai purtat tot acest timp?

– A trebuit. . . Uite, am și eu un cadou pentru tine. Nu este încă în stadiul final, dar îți poți da seama cum va arăta.

– Pentru mine? Unde?

– În atelier.

Când își văzu portretul, rămase mut de uimire. Continua să-l privească și niciodată chipul lui nu exprimase atât de multă fericire.

Când preotul începu slujba, Amy îl mai privi o dată pe Nick. Ochiul lui cenușii străluceau puternic în lumina lumânărilor roz din candelabrele aurite. Parcă niciodată nu i se păruse atât de minunat; costumul gri-perlă îi scotea și mai mult în evidență părul negru și tenul bronzat.

Amy era îmbrăcată în roz, exact culoarea taiorului pe care-l purtase în ziua aceea în avion. Singura bijuterie pe care o purta, în afara inelului de logodnă, era o minunată broșă veche din platină și diamante – darul de nuntă al lui Nick.

Stătea fermecată lângă Nick, în capela mică și elegantă, ca un giuvaier.

„Mirele să sărute mireasa“.

Apoi, ieșiră, petrecuți de armoniile exuberante ale muzicii lui Mendelssohn, în soarele ce apunea blând în acel început de noiembrie.

Totul fusese organizat cu mare discreție, pentru a nu atrage atenția reporterilor vânători de evenimente mondene. Anunțul oficial avea să fie făcut presei abia în ziua următoare. Nick reușise chiar, în chip misterios, să obțină certificatul de căsătorie fără ca ei înșiși să meargă la Biroul Stării Civile.

Conform aceleiași strategii, ei doi și cei șase invitați – Rod și Rhoda, Sam Langella și soția lui, Marta și Kim împreună cu prietena lui – se urcară, după terminarea ceremoniei, în două limuzine care-i duseră la un restaurant izolat, undeva în zona suburbană, decorat sub supravegherea Rhodei.

Acolo, cristalul candelabrelor și al oglinzilor reflecta la nesfârșit imaginea zecilor de trandafiri roz: culoarea rochiei lui Amy.... și a universului pe care Nick Ransom i-l dăruia.

Spre surprinderea lui Nick, Amy nu-și dorea o lună de miere petrecută departe.

– Vreau doar să ne luăm cățeii și să mergem acasă cât mai repede. Am călătorit deja destul amândoi. Alături de tine, Nick, Chicago îmi este de-ajuns și mi se pare chiar dumnezeiesc.

Așadar, n-au fost plecați decât câteva zile, după care s-au întors la cabana lui Nick.

Amy simțea că abia acum află ce-i fericirea și, privindu-l pe Nick, își dădea seama că același lucru era valabil și pentru el; fiecare gest, fiecare inflexiune a vocii confirmau forța încrederii lor.

Nick se întoarse la lucru plin de avânt, iar Amy primise câteva noi comenzi în decurs de câteva zile. Se văzuse chiar nevoită să refuze două dintre ele, fiind ocupată cu amenajarea unei noi locuințe pentru ei și cu îmbunătățirile din cele în care Nick era dornic de modificări sub bagheta ei magică de artist. Își propusese ca termen Crăciunul, când intenționa să organizeze o petrecere pentru un cerc larg de prieteni.

De Ziua Recunoștinței, aveau să meargă la un restaurant împreună cu Rod și Rhoda.

– Arăți minunat! exclamă Rhoda, îmbrățișând-o când se întâlniră la restaurant.

– Rhoda are dreptate, confirmă Rod. Ei, pe mine nu mă îmbrățișezi?

– Cum să nu! și Amy îl sărută pe obraz.

Zâmbetul lui Nick pieri și fața i se crispă.

– Dragul meu, ceva te frământă, spuse Amy mai târziu, profitând că Rod se dusesese s-o prezinte pe Rhoda unor cunoștințe și ei rămaseră singuri.

– Ce m-ar putea deranja? Suntem aici împreună cu prietenii noștri.

– Ai fi preferat să fim doar noi doi?

– Mi-e rușine să spun ce mă frământă.

– Te rog.

– Adevărul este că nu suport să văd un alt bărbat atingându-te.

– Nick, iubiture, dar l-am sărutat pe Rod tot așa cum am sărutat-o pe Rhoda, sau cum aș săruta un frate. Și, nu uita, el e îndrăgostit de Rhoda, iar eu nu par tuturor irezistibilă așa cum îți par ție.

– Pe naiba nu! Știu că e o nebunie, dar nu mi-a plăcut deloc când l-ai sărutat.

– În cazul ăsta, n-am s-o mai fac. Ești mulțumit?

Încuviință din cap.

– Te iubesc atât de mult, Amy. Ești unică. Spune-mi, te-ai supărat pe mine?

– N-aș putea s-o fac niciodată.

După aceea, totul a fost minunat. Nick se destinse și savură din plin seara. Acest capriciu, se gândi Amy,

facea parte din Nick și va trebui să se obișnuiască și cu așa ceva. Nu era mare lucru să accepte o astfel de ciudățenie a bărbatului pe care-l iubea atât de mult și care pur și simplu o adora.

Sărbătoarea care promitea o atmosferă de basm era Crăciunul. Amy împodobise un brad enorm – cel mai înalt posibil care putea să-ncapă în vreo casă – străduindu-se să termine înainte de întoarcerea lui Nick. Nu uitase nostalgia din glasul lui când îi povestise despre sărbătorile sărăcicioase din copilăria lui, așa că dorea ca aceasta să fie cea a visurilor lui. Nick o îndemnase să cheltuiască nebunește pentru cadouri și de data aceasta îl ascultă pentru că începea să-și dea seama că pentru el, nevoia și bucuria de a dărui erau esențiale. Să încerci să-l oprești, era ca și cum ai fi împiedicat un pom să rodească.

Pentru a le spori bucuria, Rod și Rhoda își anunțaseră căsătoria pentru treizeci decembrie. Ca să îmbine cadoul de Crăciun cu acela de nuntă, Nick sugera ceva absolut senzațional: el le plăti călătoria pentru luna de miere, iar Amy cumpără Rhodei niște cercei superbi cu diamante și acvamarin.

Când Nick intră în living în seara aceea în Ajunul Crăciunului și văzu bradul, Amy avu certitudinea că nimic altceva din ce i-ar fi putut oferi n-ar fi însemnat pentru el atât de mult. Era ca și cum tot ce-și dorea el se afla acolo, lângă sufletul lui: bradul, ea, câinii. Tot gustul amar al copilăriei lui, cu tot ce era trist și ponosit, se ștersese.

Într-o după-amiază ploioasă de aprilie, anul următor, Amy dădea tușa finală unei lucrări înfățișând un grup de copii exuberanți, atât de diferiți de fetița cu mingea – acel strigăt sfâșietor și obsedant.

Statuia îi fusese comandată pentru fântâna de pe o proprietate din Oak Park și Amy lucrase la ea cu mare plăcere. De data aceasta, copiii reprezentați erau lipsiți de griji și radiau de bucurie. Modalitatea ei diferită de abordare materializa de fapt schimbarea petrecută în ea însăși. Aceste câteva luni de căsătorie îi aduseseră siguranța la care visase întotdeauna.

Langella, sensibil la această diferență de stil, îi spusese că reușise să dea un sens nou

tradiționalismului. Realismul, care fusese întotdeauna specialitatea ei, căpătase misterul de dincolo de palpabil și concret. O îndemnase să se pregătească pentru o nouă expoziție, ceea ce se și hotărâse să facă, acum când starea ei de spirit i-o permitea.

În relația ei cu Nick, fiecare dăduse celuilalt exact ce trebuia: ea îi atenuase oarecum duritatea de rocă, în timp ce el o susținuse permanent prin forța lui, inițiind-o în tot ceea ce nu ținea de universul ei artistic.

Amy descoperise chiar că atribuțiile ei în calitate de soție de om de afaceri nu erau deloc neplăcute; ba mai mult, îi făcea plăcere să se achite de ele. Nick îi era extrem de recunoscător pentru aceasta și, deși era mândru să prezinte tuturor pe soția lui cea frumoasă și talentată, reducea la minimum aceste ocazii, preferând de obicei reuniunile restrânse, atunci când nu erau doar ei doi.

Singura problemă minoră – într-adevăr minoră, raportată la restul, era câte o vagă reminiscență a vechii gelozii a lui Nick. După incidentul din Ziua Recunoștinței, nu se mai întâmplase nimic grav în acest sens. Amy era foarte atentă să fie distantă cu

ceilalți bărbați, deși, fiind o fire prietenoasă, câteodată îi era greu să-și controleze atât de strict fiecare gest și cuvânt. Dar fericirea și siguranța lui Nick făceau întotdeauna ca efortul să merite.

Era timpul ca Nick să sosească acasă. Ca întotdeauna, îl aștepta nerăbdătoare, să-i vadă bucuria din ochi când îl privea. De data aceasta nu numai că-i pregăti un cocteil, dar îl și întâmpină cu paharul la ușă.

– Ce-i asta? spuse el părând surprins când intră, cu haina udă de ploaie și gulerul ridicat. Mă faci să mă simt ca un rege.

Sorbi puțin din pahar, apoi se așază pe canapea, cu ea alături. După modul cam expeditiv în care mângâiasc câinii veniți să-și primească porția de alintări, era clar că era preocupat de ceva.

– Cum a fost astăzi?

– S-au întâmplat multe. Mă tem că trebuie să merg la Boston.

– Da? întrebă Amy calmă, deși remarcase că nu o inclusese și pe ea în planul lui și-l simțea studiindu-i cu atenție expresia feței.

– Da. Se pare că Windomii sunt pe cale de a ceda. Trebuie să fiu acolo înainte de a se răzgândi.

– Înțeleg.

– Iubito, este ceva în neregulă?

– Păi... Te-ai referit numai la tine.

– Amy, o strânse el la piept, nici nu mi-am pus problema să nu vii. Se subînțelegea, doar. Vom călători cu avionul companiei, ca să putem lua și câinii cu noi. Vom sta în apartamentul meu de acolo. În timp ce eu mă ocup de afacere, tu vei putea vizita muzeele și merge prin magazine. Vreau să vezi și tu terenul, doar tu vei lucra la partea artistică.

Amy însăși rămase surprinsă de reacția ei: mai întâi se întristase crezând că pleacă numai el, acum, brusc, nu mai era sigură că vrea să meargă. Încă nu trecuse un an de când plecase de acolo în acele condiții puțin obișnuite.

– Nick, crezi...

– Ce să cred?

– Că e o idee bună să fac eu sculpturile, după tot ce s-a întâmplat? Sculpturile mele pe proprietatea Windom...

Îi păru imediat rău de ceea ce spusese.

– În primul rând, veni răspunsul lui tăios, nu va mai fi proprietatea Windom, ci proprietatea Ransom. Și, oricum, ce s-a întâmplat e de domeniul trecutului. Sau poate că nu?

Pentru prima dată după luni de zile, reapărea fantoma vechii gelozii.

– Sigur că este.

Îi luă fața în mâini și-l sărută; dar buzele lui reci nu răspunseră.

– Aș vrea să pot fi sigur, Amy.

– Nu văd de ce n-ai putea fi. Nu-mi face asta, Nick. Nu suport să n-ai încredere în mine. Mă doare. Este... exasperant. Ce trebuie să fac pentru ca să mă crezi? Nu pot să fac mai mult decât am făcut deja.

– Da, se pare că nu poți... Se ridică brusc. Mă duc să plimb câinii.

Plecă, fără s-o sărute.

Trebuie să rezolv cumva. Nimic pe lume nu va interveni între noi; nici chiar Nick, se gândi Amy, rezemându-se de ușă.

Singurul lor dușman real era gelozia lui.

Capitolul 9

Îl aștepta; auzi cheia în ușă și, când el intră, își aruncă brațele în jurul gâtului lui și– sărută fața.

– Să nu ne certăm, te rog. Te iubesc atât de mult.

– Ah, Amy, îmi pare rău. Te iubesc prea mult.

– Să uităm ce-a fost.

– Am uitat deja.

Cu toate acestea, Amy simțea că vorbele lui nu exprimau chiar adevărul, ci încercaseră doar s-o liniștească. Deși Nick se străduia să se comporte firesc, Amy nu putea să nu observe că era o notă forțată în ceea ce spunea și făcea și că abia dacă-și dăduse seama – lucru ce lui nu i se întâmpla – cât de mult încercase să-i aducă în casă o rază de lumină aranjând pentru cină un buchet de lalele galbene și o

față de masă galbenă, menite să contracareze cenușiul vremii ploioase și mohorâte care lui îi displăcea.

– Nu știu cum ți se va părea locul acela din Boston, spuse el, mâncând cu un aer absent. Este tot mai probabil că bătrânul Windom se va lăsa convins. Când Pierrepont a vândut, s-a văzut nevoit să cedeze... cred că factorul decisiv va fi ideea că „vulgul“ va avea acces la prețiosul lui teren.

– De ce renunță atât de greu?

– Din pură încăpățănare. Terenul aparține familiei de câteva sute de ani. Înainte, nu avea decât locuințe pe care le închiria, inclusiv cea în care locuiam noi.

Nick îi vorbea încordat și privirea lui părea să treacă dincolo de ea.

În aceeași stare de spirit a fost și în timpul călătoriei, și la sosirea la Boston. Amy îl cunoștea de-acum foarte bine pentru a-și da seama că pregătește o lovitură.

Seara, merseră să cineze la faimosul restaurant Harper House, cunoscut pentru bucătăria sa rafinată. În sfârșit, părea mai relaxat, transmitându-i și lui Amy aceeași stare. Deja, problemele din seara dinainte rămăseseră undeva în departe.

La un moment dat, Amy văzu intrând un tânăr blond înalt, împreună cu o femeie elegantă, blondă, îmbrăcată în negru.

Era Jeff Windom.

Nick nu-l observase încă, fiind cu spatele spre intrare, dar Jeff o remarcase pe Amy și continua s-o privească în timp ce-și instala partenera la masă. Apoi, spre groaza sa, Amy îl văzu șoptind ceva acesteia și îndreptându-se spre masa lor.

– Amy? murmură Jeff, ajuns lângă ei. Ești chiar tu. La început nu te-am recunoscut.

Nick se ridică, străduindu-se să păstreze o aparență de amabilitate. Amy, însă, simți că se prăbușește în gol.

– Bună, Jeff. Aș vrea să ți-l prezint pe soțul meu, Nick Ransom. Nick, el este Jeff Windom.

Își strânsesă mâinile.

– Felicitări, spuse Jeff sincer.

Sincer, dar și grotesc, se gândi Amy.

– Mulțumesc.

– Ești invitatul nostru, spuse Nick pe un ton destul de rece, privindu-l cum își măsoară un adversar.

– Mulțumesc, dar mă așteaptă o doamnă. Mă bucur că v-am cunoscut, domnule Ransom. Mi-a făcut plăcere să vă văd pe amândoi.

Nick se așeză din nou la masă și aruncă o privire rapidă spre Amy.

– Ia te uită. Fiul și moștenitorul în persoană. Fotografia aceea era doar o copie palidă. N-ai spus niciodată că în realitate arată mult mai bine.

Privirea lui acuzatoare nu putea trece neobservată.

– Sigur că nu. Nu era nimic de spus, pentru că nu conta.

– Nu conta?

– Nu contează, dragul meu. Nici acum, nici altă dată.

– Ești sigură, Amy? Vechea flacăra s-a stins cu adevărat?

– Cum poți să întrebi așa ceva, Nick... după tot ce însemnăm noi doi unul pentru celălalt? Nu a mai rămas absolut nimic pentru el, și asta încă din noaptea concertului. Îți amintești?

Nick confirmă cu un zâmbet larg.

Apoi, Amy avu inspirația nu tocmai fericită de a continua:

– Încearcă doar să fie politicos. Și generos, având în vedere ce-am făcut.

– Generos? sări Nick ca un arc. Nu cred că e cuvântul potrivit. Mai degrabă, interesat.

– Ah, Nick. Te iubesc. Te iubesc cu toată ființa mea. Te rog... crede-mă.

– Te cred, Amy. Sunt un prost. Iartă-mă.

– Cum a mers astăzi? încercă ea să schimbe subiectul, deși pe un teren aproape la fel de periculos. Încă nu mi-ai spus nimic în legătură cu contribuția mea la proiect.

– Nu s-a menționat nimic. Până acum, n-am avut nici o neplăcere din partea presei și televiziunii. Dar, nu trebuie să-ți faci griji, iubito. Nimeni nu va interzice vreodată soției mele să lucreze la un proiect Ransom.

Într-adevăr, Amy hotărî să nu-și facă nici o grijă și să nu mai lase nimic să le tulbure restul serii.

Însă, dacă până atunci nu se făcuse nici o referire publică în vreun ziar de scandal sau la televizor despre cuplul Nick și Amy Ransom, cu antecedente în materie de „subiecte fierbinți“, reportajul televizat din după-amiaza zilei următoare o îngrozi pe Amy. Cineva aflase

că Amy Hill Ransom, care fugise de la familia Windom în ajunul căsătoriei, avea să execute lucrările decorative de pe fosta proprietate Windom.

Era sigură că fusese opera fotografului de la ziarul „Ultimul cuvânt”. Chiar dacă acel Arthur Mason renunțase să-l dea în judecată pe Nick, pretinzându-i o sumă uriașă, acum continua să se răzbune și să-i hărțuiască. Era greu de crezut că se înverșuna asupra acestui subiect, când pe lume existau atâtea probleme grave cărora ar fi trebuit să le acorde atenție.

Enervată, Amy închise televizorul și se pregătea să iasă la plimbare cu câinii când intră Nick.

– Ai venit devreme!

– Dimpotrivă, bombăni el. Vin și eu cu tine. Putem discuta pe drum. Au apărut câteva probleme.

Abia când ajunseră în parc și se așezară pe o bancă, Nick continuă:

– Presupun c-ai văzut reportajul.

Amy încuviință, simțindu-se brusc vinovată – toate acestea se întâmplau numai din cauza ei.

– Este absolut ridicol, dar tocmai acum se face mare tapaj. Bătrânul Windom nu mai e de acord cu vânzarea, acum la final și Washingtonul este de aceeași părere. Am primit un telefon de la Hugo Benson.

Acesta era omul lui Nick de legătură la nivel federal, din moment ce proiectul de locuințe se baza pe o finanțare federală parțială.

– Înțeleg. Întârzierea vânzării terenului îi nemulțumește, nu-i așa?

– Parțial.

– Și reportajul are vreo influență?

– Este stupid, dar se pare că acest Mason le-a băgat în cap ideea de sinceră și corupție. Acum sunt toți convinși că intenționez să construiesc un adevărat Taj Mahal cu banii publici.

– Este revoltător.

– Așa e. În concluzie, trebuie să merg la Washington în această după-amiază, să discut cu Hugo și cu alții, să examinăm iar, împreună, specificațiile. Între timp, Rod va veni aici cu unul din avocați, pentru negocieri. Ar exista o șansă foarte vagă de acuzare pe motiv că Windom blochează derularea proiectului, dar mă-ndoiesc.

– Vin și eu cu tine.

– Nu merită, Amy. Nu cred că voi sta mai mult de-o noapte.

Înainte, spunea că nu suportă să fie departe de ea nici măcar o noapte. Amy încercă să nu arate că se

simte jignită, gândindu-se că Nick are și așa destule probleme. Suferi când n-o lăsa să-l conducă la aeroport – aeroportul Logan, de care-i legau amintirile începutului – apoi se simți imediat rușinată pentru purtarea ei copilărească. Era firesc să fie concentrat numai asupra acestei probleme; doar îi spusese de multe ori că era vorba despre o promisiune pe care o făcuse față de el însuși și de părinții lui.

Era o zi frumoasă și, profitând că nu are altceva de făcut, se gândi să viziteze câteva muzee. Luă un taxi până la Muzeul de Artă, al doilea din Statele Unite ca importanță după Metropolitanul din New York. Cum șoferul de taxi se dovedi a fi un absolvent al Facultății de Arte Frumoase, nevoit să facă această meserie pentru a putea câștiga în plus, află și de un concert care avea să aibă loc la Muzeul Isabella Steward Gardner.

Așa că, după ce vizită câteva galerii – doar pe cele preferate – din Muzeul de Artă, merse la Muzeul Gardner un adevărat palat venețian din secolul trecut unde proprietara, doamna Gardner, adunase comorile artistice din cele mai frumoase visuri ale lui Amy. Concertul, ținut în Sala Tapiseriilor, o făcu să simtă din nou lipsa lui Nick, exagerat și dureros.

Se întoarse acasă unde, deși prezența câinilor ei dragi o consolă puțin, singurătatea îi deveni aproape insuportabilă, mai ales că Nick nu sunase. Pentru a-și ridica puțin moralul, merse la un film și după aceea, pentru că era devreme, intră în selectul restaurant Copley unde, într-un separeu pe cât de intim pe atât de elegant, comandă un sandviș și un pahar mic cu vin alb. Chiar când ieșea se auzi strigată de o voce plăcută de bărbat, cu accent tipic bostonian.

– Amy! repetă Jeff Windom, cu vădită plăcere.

Era ultima persoană cu care ar fi vrut să se întâlnească, dar nu se putea eschiva.

– Ești fermecătoare, spuse el blând, zâmbindu-i prietenos. Întotdeauna ai fost frumoasă, dar acum ești superbă.

– Mă bucur să te văd, Jeff. Trebuie să plec.

– De ce? Soțul tău este la Washington.

Era normal să știe; poate luase și el parte la negocieri.

– Nu se poate să nu ai cinci minute libere să bem ceva împreună... de dragul vremurilor de altădată.

– Bine, acceptă ea, gândindu-se că-i datorează măcar atât, după tot ce-i făcuse lui și familiei lui. Dar numai câteva minute.

– Minunat. Îmi doream foarte mult să am această ocazie pentru a-ți cere iertare.

– Să-mi ceri iertare! Tu mie!

Jeff îi luă mâna, ținându-i-o strâns.

– Te rog, Amy, lasă-mă să-ți spun. Toți te consideră pe tine vinovată, când, de fapt, vinovat am fost eu. Sau, noi: eu și familia mea.

Făcu o mică pauză când chelnerul le aduse paharele, apoi, eliberându-i mâna, toastă:

– Pentru adevăr. Toți au fost atât de grăbiți să te acuze pentru ce mi-ai făcut, încât nu s-au mai gândit la ceea ce ți-am făcut noi, Amy. Trebuie să recunosc c-am fost total deconcertat când mireasa marelui Jeff Windom a fugit ca și când ar fi fost mireasa lui Dracula. Apoi, însă, când lucrurile s-au calmat, am început să-mi amintesc de toate calitățile tale care m-au încântat. Mi-am amintit că-ți spuseseam că semeni cu un anume tablou – un portret pe care nu l-ai văzut. Știi al cui? Al unei alte doamne care a fugit de la unul din iluștrii mei strămoși. Nici noi nu știam cum o chema, dar familia mea a păstrat portretul ca pe o curiozitate. Ce ciudat! Tocmai sora mea mi l-a dat.

– Sora ta? Tocmai ea, care se opusese cel mai mult relației noastre, se gândi Amy.

– Știu că n-a fost niciodată prea amabilă cu tine. Dar își dăduse seama, de la bun început, că nu eram potriviți unul pentru celălalt și că n-avea rost să te adaptezi stilului familiei Windom. M-a acuzat chiar că vreau să mă căsătoresc cu tine doar din spirit de frondă față de familie. Și, trebuie să recunosc, deși mi-e rușine, că avea dreptate. Dacă te-aș fi iubit destul, ne-am fi căsătorit în Chicago, aș fi fost mai înțelegător în ceea ce privește munca ta... chiar cățelul.

– Jeff, când ți-ai dat seama de toate acestea?

– Când am reluat legătura cu Alexandra. Da... și unchiul meu a auzit acea remarcă în biserică... Ne vom căsători în mai

– Îmi pare atât de bine, Jeff.

Într-adevăr, se bucura. Acum, apele trecutului se limpeziseră complet. Abia aștepta să-i spună și lui Nick – desigur, va trebui să abordeze subiectul cu mult tact. Gândul la Nick îi aminti că se făcuse destul de târziu.

– Trebuie să plec, Jeff. Poate că Nick încearcă să-mi telefoneze.

– Nu cred, spuse el zâmbind misterios. Probabil că e deja în avion, în drum spre Boston.

– De ce spui asta?

– Pentru că tocmai m-am despărțit de tata și de avocații noștri. Tata a asemnat actul de vânzare – și asta, la insistențele mele.

– Bine, dar de ce?

– Nu pentru tine sau pentru soțul tău, iubito. Mă cunoști prea bine; n-aș putea pretinde că am un suflet atât de nobil. Pentru bani, Amy. Pentru banii atât de dragi mie. Bani pentru Alexandra și pentru mine. Tata păstrase această proprietate inutilă împotriva dorinței noastre.

– Măntreb dacă Nick știe.

– Sigur că da. Partenerul lui – Wales, parcă – i-a telefonat la Washington să-i spună. Dar, dacă nu sunt indiscret, de ce ține Ransom atât de mult să obțină acest teren? Are vreo legătură cu dușmănia față de mine?

– Vag. Terenul însemna mult mai mult decât atât.

Îi povesti pe scurt ceea ce se întâmplase cu familia lui Nick.

– Așadar, asta era. Acum înțeleg. Înțeleg cu adevărat.

– După cum văd, ai devenit extrem de înțelegător, îl necăji Amy. Îi datorezi aceasta tot Alexandrei?

– În mare parte, recunosc Jeff, cu chipul luminat de fericire doar la simpla menționare a numelui ei. Este o femeie deosebită. Ne cunoaștem de-o viață și avem o mulțime de afinități.

– La fel ca în cazul meu și-al lui Nick.

– Exact. Alexandra nu este ca toți acei dinozauri din familia mea. Într-adevăr, nu poate exista fericire decât când te căsătorești cu persoana potrivită.

– Dacă se-ntreabă unde întârzii?

– Am vorbit cu ea chiar înainte de a te-ntâlni. Spunea că e pe jumătate adormită după atâtea evenimente mondene. Așa că, după ce te voi conduce, mă voi întoarce și eu acasă.

– Nu, voi lua un taxi și voi pleca imediat, chiar dacă e cam nepoliticos după toate aceste lucruri frumoase pe care mi le-ai spus. Dar, mă gândesc că poate Nick a ajuns deja.

– Atunci, deși nu e un gest foarte galant din partea mea, te voi lăsa să pleci. Am avut o zi foarte obositoare.

– Desigur. Dar înainte să plec, aș vrea să-ți spun ceva. Vreau să-ți spun că-mi pare rău, Jeff, începu ea, acoperindu-i mâna cu mâna ei, ca unui vechi prieten.

Îmi pare rău pentru toată neplăcerea pe care ți-am provocat-o ție și familiei tale. Și eu am partea mea de vină. Trebuia să-mi dau seama de la început.

Jeff se aplecă spre ea, acoperindu-i mâna cu cealaltă mână a sa.

– Mulțumesc, Amy. Întotdeauna frumoasă și generoasă.

Amy își dădu seama că un bărbat stătea lângă ei. Ridică privirea și, uluită, întâlnește ochii cu sclipiri metalice, ai unei lame de cuțit, ai lui Nick Ransom.

Amy se simțea în plin coșmar. Nick o privea cu ochi goi și străini.

Capitolul 10

Nick simțea un gol în stomac din cauza șocului – s-o găsească pe Amy în această postură cu Windom.

Se întâmplase ca taxiul în care se afla să încetinească din cauza traficului chiar în dreptul restaurantului Copley. Coborâse din mașină și, îndreptându-se spre local, îi văzuse prin fereastră ținându-se de mână. Se apropiase de masa lor și auzise ultimele cuvinte ale lui Windom: „Întotdeauna frumoasă și generoasă“. Și erau atât de preocupați unul de celălalt, încât nici măcar nu-l observaseră.

Amy spunea ceva despre cât de bucuroasă era că venise, dar Nick o auzea doar ca prin vis. Își simțea capul vâjâind de furie. Se stăpânea cu greu să nu urle.

– Cum adică?

Windom se ridică. Erau unul în fața celuiilalt, măsurându-se.

Nick simți atingerea ușoară a mâinii lui Amy pe brațul său, apoi îi auzi vocea rugătoare:

– Nick...

Când o privi, chipul ei era palid și ochii păreau imenși.

– Te urc într-un taxi, Amy. Mă-ntorc, Windom. Am ceva de discutat cu tine.

– Și eu aș vrea să discut ceva cu tine. Te aștept.

– Mă urc singură în taxi, spuse Amy rece, apoi se ridică și ieși înainte ca Nick s-o poată opri.

Porni după ea.

– Stai puțin, Nick, ai răbdare și nu strica lucrurile și mai mult, spuse Windom tăios.

Deși nu putea gândi foarte limpede, Nick îl ascultă. Simțea o dorință greu de stăpânit de a-l face să treacă prin fereastră și, dacă în caz că avea să se întâmple acest lucru, nu vroia ca Amy să asiste.

– Pentru tine sunt Ransom, amice.

– Stai jos. Să bem ceva.

Calmul lui Jeff îl înfură și mai mult.

– Nu știu ce-i cu tine, spuse Nick printre dinți, aplecându-se deasupra mesei. Chiar vrei să mori?

– Nici gând, Ransom. În primul rând, nu sunt un adversar pe măsura ta și-apoi, trebuie să fiu în formă pentru nuntă. Te rog încă o dată. Ia loc și să discutăm.

Încet, încet, cuvintele începură să capete sens în mintea încetoșată de furie a lui Nick. „În formă pentru nuntă“. Se așază la masă, aproape inconștient.

– Nuntă?

– Nuna mea cu o ființă minunată numită Alexandra Hale, pe care o cunosc de când eram copil și cu care mă potrivesc tot atât de bine precum tu cu Amy. Despre asta discutam când ai venit. Am spus că e frumoasă și generoasă pentru că acesta e adevărul; tocmai îmi spusese că-i pare rău pentru ceea ce mi-a făcut mie și familiei mele și că se bucură enorm pentru căsătoria mea cu Alexandra.

– Bine, dar vă țineți de mână, omule. Ce naiba puteam să cred?

– Nu ne țineam de mână. Era pur și simplu un gest prietenesc, Ransom. Amy era pe punctul de a pleca, pentru a fi acasă când sosești tu.

– Dar tu de unde știai că sunt plecat și că voi sosi acum?

– Pentru că participam la negocieri alături de tatăl meu și l-am auzit pe partenerul tău telefonându-ți la Washington ca să te anunțe.

– Ai luat parte la negocieri?

– Desigur. Windom zâmbi, acum că spiritele se calmaseră și puteau discuta liniștiți. Familia mea încearcă să scape de această proprietate de ani de zile.

– Nu pot să cred.

– Te rog să crezi, Nick.

– Uite ce e, Windom. Cred c-am făcut o greșeală îngrozitoare.

– Categorical. Ai ajuns într-un moment total nepotrivit, care, rupt de context, te-a indus în eroare. Dacă ai fi venit puțin mai devreme, ai fi putut vedea sclipirea lui Amy când îți rostea numele. Niciodată n-am văzut o femeie atât de îndrăgostită de soțul ei.

Nick se ridică și-ntinse mâna.

– Te rog să mă scuzi.

– Nu-mi spune mie asta. Spune-i lui Amy, spuse Jeff ridicându-se și el și dând mâna cu Nick.

Tocmai asta intenționa și Nick să facă... dacă nu cumva era prea târziu.

Prea nerăbdător ca să mai aștepte un taxi, începu să alerge spre casă.

Amy încerca zadarnic să-și stăpânească lacrimile. În locul furiei nu mai simțea decât o durere cumplită.

Nu putea uita privirea aceea care trecea prin ea, ca și cum Nick nici n-ar mai fi cunoscut-o. Ochii lui deveniseră reci și de nepătruns. Cum putea să interpreteze atât de greșit gestul ei? Neîncrederea lui îi transforma întregul trup într-o rană vie. Tresări când auzi cheia. Nick rămase în picioare, cu o expresie de spaimă întipărită pe chip.

– Amy, ești aici?

– Sigur că da. Știi foarte bine că n-aș fi putut să plec și să las câinii singuri.

Nick păși încet spre ea și îngenunche în fața ei, fără însă a face vreun gest de a o atinge, ca și cum n-ar fi avut dreptul.

– N-ai fi părăsit locul acesta, dar mi-era teamă să nu mă părăsești pe mine, cu gândul și cu inima – definitiv.

Probabil că Jeff îi povestise despre Alexandra și despre ceea ce se întâmplase cu adevărat, se gândi Amy. Miracolul era că Nick îl ascultase.

Întinse mâna spre el, dar nu-l atinse. Totuși, gestul ei îi dădu o rază de speranță.

– Mă poți ierta?

Primul impuls a fost să-i spună imediat „da“. Dar încă nu putea – o rănise prea mult și de prea multe ori. Se priviră în ochi. Citea în ochii lui dragoste, rușine, teama cumplită de a n-o pierde.

– Mi-a fost atât de greu... atât de dureros. Știi cât de îngrozitor este să te dăruiești total cuiva și să nu-l poți face să te creadă. Nu ți-am dat niciodată un motiv de îndoială și totuși continui să mă acuzi. Nu sunt Janet, Nick. Niciodată n-am fost așa. Este cumplit să mă tratezi ca pe ea.

Era prima dată când menționa numele fostei lui soții, dar simțea că trebuie, pentru a fi total cinstiți unul cu celălalt!

– De multe ori îmi dădeam seama că te compari cu Jeff Windom. Eram fericită că nu ești ca el. Te iubeam tocmai pentru că nu erai ca el, m-ai înțeles?

– Acum înțeleg, Amy. Și mai înțeleg ceva: c-am fost cel mai mare prost din lume.

Ochii lui, însă, străluceau de mândrie, ca ai unui învingător. Întinse mâna spre ea și ea i-o luă. Se ridică

și-o cuprinse în brațe, iar sărutul lor le descătușă trupurile în pasiunea cu care redescopereau minunea de a fi împreună, contopiți unul în sufletul celuilalt.

În avionul companiei Ransom cu care călătoreau, Nick se întrerupse din studierea raportului și privi spre Amy. Discutaseră aproape toată noaptea în legătură cu proiectul, dar ea arăta proaspătă și strălucitoare: debordând de idei creatoare, își schița deja lucrările pentru amenajarea spațiului din cadrul noului proiect.

Discutaseră în legătură cu toate, cu o singură excepție. Acum, ideea prindea contur din ce în ce mai pronunțat în mintea lui Nick. Totuși, se temea de reacția lui Amy. Ei îi plăcea Chicago atât de mult. Ca și lui.

Poate că... mare parte din dragostea lui pentru Chicago fusese ca un fel de reacție față de perioada neplăcută din Boston. Dar, stând pe chei alături de Amy, simțind în nări mirosul mării...

Nu, nu vroia s-o întrerupă din lucru acum, așa că reluă studiul raportului, încercând să se concentreze asupra șirurilor de cifre.

Creionul lui Amy șovăia pe hârtie. Era ceva în neregulă cu schița aceea. Nu se putea concentra. Poate că din cauza ideii ciudate care-i venise când vizitaseră terenul.

Îl privi pe Nick și-l văzu absorbit de acel raport. Poate că nu era tocmai momentul potrivit să-l întrerupă. Începu o altă schiță. Nu, Nick avea amintiri neplăcute legate de Boston. Și totuși, ei îi plăcuse atât de mult orașul – un monument în el însuși, un loc sigur unde totul avea rădăcini adânci. Absurd! Rădăcinile ei erau Nick!

Se surprinseră privind pe furiș unul la celălalt, apoi începură să vorbească amândoi deodată.

– Amy, este ceva ce...

– Nick, mă gândeam...

Râseră.

– După tine, spuse el.

– Nu. Spune tu.

– Bine. Este vorba despre acea proprietate. E acolo un loc atât de frumos... cu vedere la mare.

Doar nu se putea să se gândească și el la același lucru.

– Poți să crezi că sunt nebun, după tot ce s-a întâmplat acolo... dar, știi... o casă...

– Mă gândeam la o casă acolo, Nick, vorbea ea, fără să-l mai aștepte să termine.

Se priviră lung. Pe chipul lui Nick apăru un zâmbet larg.

– O casă mare, albă, continuă Amy. Cu teren pentru câini – pentru ai noștri și poate încă alții... și câteva pisici... Cu propriul nostru parc.

– Nu pot să cred. M-am gândit la asta aseară, dar nu știam cum să-ți spun.

– De ce? Adică, pentru același motiv pentru care nici eu nu ți-am spus.

– Credeai că n-aș putea trăi în același oraș cu Windomii, iar eu credeam că tu n-ai putea.

– Așa ne trebuie. Și mai e ceva, Nick.

– Știu. Ar însemna să locuiesc din nou acolo de unde familia mea a fost dată afară, adică revanșarea totală.

– Hai să facem asta, Nick.

– Ești sigură? Dar Chicago?

– Nu Chicago este căminul meu, ci tu.

Se îmbrățișară – o sculptură vie, mai minunată decât orice creație.

- Suntem aici, împreună.
- Pentru totdeauna, completă ea.
- Pentru totdeauna, repetă Nick ca un ecou.

De data aceasta, așa era și-o știau amândoi, cu certitudine.

Cu certitudinea cu care știau că soarele răsare în fiecare zi.

Sfârșit